

**Georgij Vins: STÖD EJ
KOMPROMISSANDE
KRISTENDOM I SOVJET**

**SEKT-
FROSSA**

Se ledaren

**Arne Imsen:
HALLELUJA-ROP**
som överröstar grannens gråt

MIDNATTSROPET

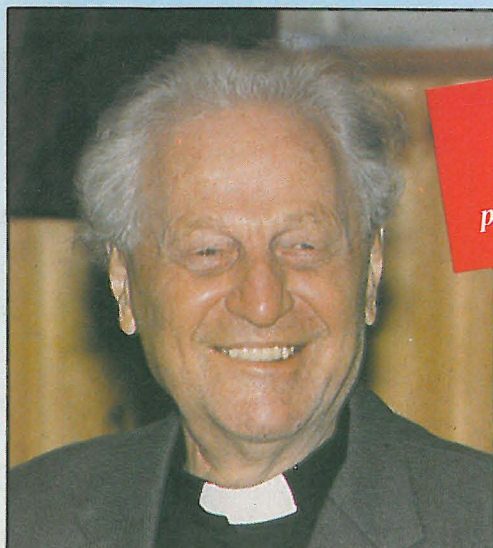

**ÖVERRASKANDE
BESÖK**
på Bällsta Missionscenter (1):

"DE FRIGIVNA" PÅ SVERIGEBESÖK

Stina Fridolfsson ger en historik över kampen för deras frigivning.

Se mitten!

**ÖVERRASKANDE
BESÖK**
på Bällsta Missionscenter (2):

**RICHARD
WURMBRAND**

"— Fängelsets kedjor var
våra musikinstrument!"

TAXI! TAXI!

Bällsta Taxi & Budservice
ställer upp. Rapport från
premiären. → →

MIDNATTSROPET
30
ÅR

TAXI-ägelse

Under invigningsmötet av taxi- och budbilsrörelsen gjorde Arne Imsen en exposé över Pilgrimsskolan. Detta fick tjäna som en bakgrund. Han sade:

– Det är helt nödvändigt att skapa förutsättningar för eleverna och församlingen – att få existensmöjligheter. För 30–40 år sedan hade vi inte handlat så här, men nu är det viktigt.

– Det primära är att vara vittnen och där måste vi ha en andlig utrustning, fortsatte han.

Efter en vecka var det "rapportmöte", där de som arbetar delgav erfarenheter och upplevelser i tjänsten. Under första veckan var det Agneta Orellana, Mikael Eliasson och Najib El Kaliffi, som arbetat och de vittnade om vad de varit med om.

Trafikledare

Agneta Orellana är trafikledare och den som är chef över taxirörelsen. Hon har gått kurser, fått diplom och nu är det alltså hon som ska se till att allt fungerar som det ska. Den första kvällen i tjänst fick hon sällskap, då hon inte tyckte det var enbart roligt att ensam ge sig ut i Stockholms nattrafik. Det handlar ju inte bara om att hitta – till det

har man en karta och dessutom står de körande i ständig kontakt med receptionen och man kan få hjälp till svåra adresser. Nej, det var inte det som bekymrade mest. Det känns lite jobbigt att som ensam kvinna ge sig ut i storstadsdjungeln.

Passagerarna hade inget att invända mot att hon hade en passage-rare med sig. "Reportage", sa vi när jag följde med första kvällen. Och det var det ju.

Vid senare tillfällen sa hon bara att hon inte ville köra ensam på kvällen och det var ingen av passagerarna som protesterade mot detta.

Agneta berättar:

– Jag har ju varit med ända från början, ordnat med tillstånd, papper etc. Det var ju inte alltid jag förstod och kunde se så långt, men jag upplevde mig som en hand som får utföra impulser som kommer från hjärnan. En hand kan ju inte se, den kan bara lyda.

– Det var många saker att ordna, förutom tillstånd var det besiktning av bilarna, köpa taxametrar, skyddskläder till bilen och uniformer till chaufförerna. Allt skulle ordnas och beställas. Det var telefonsamtal att ringa och brev att skriva.

– Men Gud har hjälpt i alla detal-

**Den 11 november
invigdes taxi-
och budbilsrörel-
sen på Bällsta
Missionscenter.
En vision för-
kroppsligas.**

**Arne Imsen
har, ibland i
motvind, kämp-
pat för att för-
verkliga idén.**

**Fem bilar in-
går i taxiflottan,
som nu går i tra-
fik i Stockholm.**

jer och det är fantastiskt att se hur det ordnat sig.

Taxikö vid Centralen

Vi stod i taxikön vid Centralen. Rad på rad med bilar, där man skulle gå framåt efter en för taxichaufförerna invand ordning. Det tog en stund innan Agneta kom på hur man skulle stå och framför allt hur man skulle flytta bilen framåt, så att de andra inte kom med invändningar eller protester.

Ännu!

Kvällen var en aning kylig, sta'ns gator var regnvlåta och det låg ett dis över hela området. Första passageraren skulle till Millesgården. Ditt hittade vi inte, men det tog inte många sekunder innan vi var iväg. Passageraren var lite konfunderad över att det skulle bli reportage och undrade om det skulle vara för en taxitidning. Vi lämnade ett Midnattsrop, som han till en början trodde var Jéhovas vittnens tidning. I högtalarna strömmade musik – Christina Imsen sjöng – om än ganska svagt.

Resan gick bra och snart var vi tillbaka vid Centralen. Nya passagerare kom, några skulle till olika hotell och andra till bostadsadresser spridda utöver sta'n. Biltelefonen ringde kontinuerligt. Ofta var det Arne Imsen som försäkrade sig om vart bilen skulle och om vi hittade. Vid ett sent tillfälle stämde vi träff vid en korvkiosk, där vi alla stannade några minuter. Arne Imsen bjöd på korv innan vi fortsatte att köra.

Vittnesbörd

Det var ett tvärsnitt genom folkskiktet man upplevde bara genom att vara med om ett pass i taxiarbetet. Affärsmän, karriärkvinnor, ungdomar på väg till olika tillställningar, tågresenärer som skulle hem eller som skulle till restauranger etc. Vid många tillfällen blev det anledning att säga något som kunde bli ett vittnesbörd för de resande. Tidningen Midnattsropet sprids på ett annorlunda sätt ge-

nom denna nya arbetsgren.

Solvalla, som ju ligger granne med Bällsta Missionscenter är en annan hållplats där vi också stått i taxikö. När travet är slut är det många som vill ha taxi. Där träffade vi olika människotyper, en indian som skulle till tåget, hemmafruar som skulle hem, handikappade etc. etc. – kortsagt alla typer av människor återfanns vid detta hästsportens centrum.

Förutom tidningar och traktater som alltid finns framme i bilen, har Agneta även sin bibel liggande framme. Det blir vän-tetider i köer ibland eller kanske någon behöver höra ett ord från den. Det är en helt ny möjlighet att

vara vittnen som öppnats för församlingen genom denna nya gren. Dessutom är det meningen att över-skottet skall gå till missionen. Om detta informerades ibland passage-

rarna som intresserade sig för denna taxirörelse som verkade så annorlunda. Och som är annorlunda.

"Dessa mina händer har arbetat för att skaffa nödortfött uppehälle...", citerade Arne Imsen i invigningsmötet. Han fortsatte:

– Vi gör det här med ett eskatalogiskt motiv. När det blir svårt och problematiskt i samhället har vi skapat förutsättningar att fungera.

– Idag är det taxi, hotell och studion. I morgon kan det vara något annat som framtvingas av situationen. Vi ska inte glida in i det samhälle som då kommer att kräva sin tribut av oss. ■

Text: ULLA NÄSHOLM

Agneta Orellana, som är trafikledare och chef över "Bällsta taxi- och budservice", vid en av taxibilarna.

PER
ARNE
IMSEN

I 90-talet där alla inomvärldslika maktcentra växer samman till en ny världsordning, blandas politik, ockultism, kultur och religion i en enda stor mixtur.

Staten utrustar sig med ständigt nya kontrollsystem för att registrera medborgarna. Redan ligger det lilla mikrochipset färdigt som kan föras in under huden med en spruta. Det rymmer personnumrets tio siffror.

Det antikristliga världsväldet växer fram genom en oerhört målmedveten lanseering av nya idéer och ett nytt tänkande.

I denna miljö av samgående, samförstånd och likformighet har man på olika håll drabbats av sekt-frossa. Den som inte vill vara med i och påskynda denna utveckling, betraktas med misstänksamhet och misstroende, eller blir kallad sekterist.

Läser vi historien ser vi, att de kristna, som genom sin världsfrånvärdhet och sin förmåga att profetiskt analysera tiden och tingen, har av den stora breda konformistiska massan i alla tider betraktats som sekterister.

Att idag bli betraktad som sekterist kan mycket väl vara ett gott hälsotecken.

De båda riksdagsmännen Kjell-Arne Welin och Margareta Fogelberg har drabbats av akut sekt-frossa, med ett nytt lagförslag som påföljd. De har skrivit ihop motionen till riksdagen 1989-90 Ju603 som handlar om "kriminalisering av otillbörlig psykisk påverkan".

Sekt-frossa

I tidningen Trons Värld publicerades nyligen en ledare rubricerad: "Skillnaden mellan församling och sekt". Artikelns signatur var Krister Holmström.

Midnattsropets ledare denna gång är ett svar på nämnda artikel. Detta svar förvägrades utrymme i Trons Värld.

De vill påskina att hotet för samhället är de marginella medborgargrupper som utgörs av de små s k "sektterna".

När hotbilder utmålas av makthavare är det sällan, just makthavare och deras växande makt, som utgör hotet. Nej, hotet för det moderna samhället är de fundamentalistiskt bibeltroende grupperna. De som söker sin ära i att förkroppsliga en kristen livsstil och lära sina barn kristna dygder. D v s vakna, nyktra samhällsmedborgare som inte är nedsövda av en materialistisk ideologi, utan har förmåga att tänka klart. (Om detta lagförslag går att läsa på ledarplats i Midnattsropet nr 2-3 1990.)

KDS-ledaren, Alf Svensson, som ibland omnämnts som ledaren för ett sekteristiskt parti, försökte för någon vecka sedan befria sig från den stämpeln genom att försvara ett par föräldrar som kidnappat sin dotter från en kristen församling i Göteborg. Alf Svenssons skamliga inbrott gav upphov till funderingar om kidnappning är en ytterligare utvidgning av makten över medborgarna i KDS (mar)drömsamhälle.

Livets Ord och sektstämpeln

På ledarplats i tidningen Trons Värld försöker Krister Holmström tvätta Livets Ord rent från sekt-stämpeln. Där serverar han ett antal groteska förvrängningar, både av historien, och ett nytestamentligt församlingsliv. Han bollar med ord och uttryck som överhet, sekt, miniatyrsamhälle, etablerat och demokratiskt samhälle, på ett sätt, som ur biblisk synpunkt, är helt främmande och totalt vilseledande.

I den urkristna församlingen levde man inte i den begreppsförvirring som Krister Holmström tycks göra när han sätter likhetstecken mellan staten och överheten. Paulus sa, beträffande överheten, att den "bestraffar det onda" och "uppmuntrar det goda". Det är en mycket bra definition på den överhet som är tillsatt av Gud.

Att det inte handlade om att bes-

traffa det onda och uppmuntra det goda när apostlarna förbjöds att tala i Jesu namn, är ju helt uppenbart. Det var också uppenbart för apostlarna. Därför blev apostlarnas handlande en protest och demonstration när de säger: "Om det är rätt inför Gud, att vi hörsamma eder mer än Gud, därom mån I själva döma, vi för vår del kunna icke underlåta att tala, vad vi hava sett och hört."

Lagbrytande kristna

Om de kristna på 1800-talet i Sverige hade haft den samhällssyn som Krister Holmström har, hade vi säkerligen fortfarande haft konventikel-plakatet kvar. Det försvann därför att de frimodigt protesterade och bröt mot förbuden.

I vår egen tid så bröts radiomonopolet genom att maranatavänner på olika platser började sända illegala radiosändningar. Det ledde så småningom fram till att vi fick närradiostationer över hela landet.

Den vaksamhet mot kontroll- och förmyndarstaten som varit väckelsefolkets kännetecken genom alla tider, har inte Krister Holmström stor förståelse för. Han kallar detta för "en anarkistisk syn på samhället". Han gör det enkelt för sig då han sätter likhetstecken mellan "den av Gud förordnade överheten" och den framväxande antikristliga vilddjursstaten.

Om vi kallar staterna demokratiska, diktatoriska eller pluralistiska så finns det ändå i själva statens väsen en dynamik som gör att dess makt ständigt växer på medborgarnas bekostnad. Det är mycket klart historiskt bevisat. Krister Holmströms lättsinne lyser alldeles oerhört fram när han sveper över frågor som den levande kristna församlingen fått kämpa med i alla tider.

Våra samtliga relationer till staten måste ständigt ödmjukt prövas så att staten inte blir vår gud och vi förlorar den uppriktiga troheten till Kristus. "Världens vänskap är Guds ovänskap - den som vill vara världens vän blir Guds ovän."

Att i lättsinnigt snobberi och över-

mod kalla denna kamp för "en anarkistisk syn på samhället" är ett fruktansvärt förnedrande av det pilgrimsfolk som genom generationerna kämpat denna kamp, många gånger med livet som insats.

När Krister Holmström "gjort upp med sekt myterna" om Livets Ord, återstår tydligen en grupp som med hans klart uttalade stöd skall utsättas för "sektbekämpningsmedlen".

Det är för övrigt ganska märkligt att Krister Holmströms kritik av de kristna kommuniteterna sammanfaller med den kritik och det motstånd den första kristna församlingen fick möta. Krister Holmström, som enligt egen utsago inte har någon erfarenhet av storfamiljer, säger att dessa storfamiljer har "en anarkistisk syn på samhället". Om apostlarna sa man i Tessalonika: "Dessa män, som hava uppviglat hela världen hava nu också kommit hit." Storfamiljerna är sekter med sekteristiska partimeiningar, menar Krister Holmström. Om Paulus sa man: "Vi har funnit att den här mannen är en smitthärd som sprider oro bland judarna på alla håll i världen, och att han är ledare för nasaréernas sekt."

Pengar och gemenskap

Ekonomi och pengar är gemenskapsbildande faktorer både storpolitiskt, nationer emellan, i företagsvärldens fusioner, i förhållandet medborgare och stat, men också i de nära sociala relationerna människor emellan. I Nya testamentet framstår inte de moderna slagorden "oberoende" och "självständig" som något allt över-skuggande ideal. Det är den moderna, materialistiska egokulten som idealiserat detta, på bekostnad av det beroende av Gud och varandra man stod i, genom generationerna.

Istället framhävs i Nya testamentet att som kroppens lemmar är beroende av varandra, så är församlingens bröder och systrar beroende av varandra. De skall vara lemmar varandra till tjänst och detta måste rimligen innebära att man är tillsammans mer än vid något enstaka tillfälle i veckan.

Det går inte att avfärda storfamiljen, kollektivet eller husförsamlingen med att den skulle vara ett 70-tals-påfund. Inte ens om det fanns mängder av bra eller dåliga exempel att peka på.

I Apostlagärningarna står det om den urkristna församlingen så här, Krister Holmström. "Men alla de som trodde höllo sig tillsammans och hade allting gemensamt; de sål-

Fortsättning sidan 28

■ BETALNINGSINSTÄLLELSE FÖR USA:s STORBANKER?

– Huvuddelen av de amerikanska storbankerna balanserar på randen till en betalningsinställelse, hävdar en grupp amerikanska ekonomer som i dagarna lägger fram sin rapport för den amerikanska kongressen.

– Nyckelfaktorn är att många av dessa utsatta banker inte bara har mycket svaga balansräkningar. De har också avsevärda "tidsinställda bomber" i sina låneportföljer, högriskkrediter som är så "giftiga" att de kan fälla även stora banker.

■ HISTORIENS STÖRSTA SVÄLTKATASTROF

I Sudan, Afrika, hotas mellan fem och sex miljoner människor av svältdöden. Även andra länder i Afrika som Angola, Mocambique är drabbade i den svältkatastrof som är en av de värsta i historien.

Krisen förvärras av att omvärldens blickar just nu är riktade mot Östeuropa. Hjälpinsatserna från de rika I-länderna har styrts över dit, eftersom de insatserna ger en snabbare ekonomisk utdelning i nya marknader för de multinationella företagen.

■ FOSTERHEMSTERRORN FORTSÄTTER

Hur kunde terrorn i fosterhemmet fortgå under så lång tid? Varför var det ingen som lyssnade till Joakim? Frågorna ställdes i Midnattsropets julnummer 1988. Joakim kunde tillsammans med de andra ungdomarna som varit omhändertagna i det aktuella fosterhemmet berätta om de behandlingsmetoder som tillämpats. Det var fysisk och psykisk tortyr, ibland med rituella inslag, systematiska trakasserier av sexuell natur. Christer som också bott i fosterhemmet berättade hur han fick sova i hästspilling, tvingades äta hundmat och duschades med iskallt vatten. Två år efter avslöjandena fortsätter fosterfadern sin verksamhet.

■ ETT NUMMER PÅ HANDEN

Den 20 oktober 1990 introducerades det nya mikro-chipset på den svenska marknaden. Chipset verkar som ett personnummer dolt i kroppen. Varje chips blir unikt. Det kan visa upp till tio nummer eller bokstäver, i ett nästan obegränsat antal kombinationer. Mikro-chipset är 2 mm långt och 1,8 mm i diameter. Chipset förs in under huden med en stor spruta som har en grov specialslipad nål. Kostnaden beräknas till omkring 50 kronor/chips med en livslängd på 70 år. Systemet som introduceras på djur kan även användas på människor.

■ KDS, KIDNAPPNINGAR OCH DEMOKRATI

Två föräldrar kidnappade sin 33-åriga dotter från församlingen Brobyggarna i Göteborg. Dottern utsattes för några dagars hjärntvätt iscensatt av den statssubventionerade föreningen FRI (Föreningen Rädda Individen). Dottern som utsattes för övergreppet gjorde polisanmälan. "Jag tillhör den kristna församlingen av fri vilja och har blivit oerhört kränkt av att ha berövats friheten och blivit utsatt för hjärntvätt och hotelser," säger hon.

Övergreppet förstärktes ytterligare av KDS – ledaren Alf Svenssons inhop. Han säger att han stöder de åtalade föräldrarna till 100%.

– Jag vänder mig mot att församlingar kan få allt rättfärdigat och accepterat bara de kallar sig religiösa. Alf Svensson menar att det finns en religionsfrihetens baksida, där hjärntvätt och personlighetsförändringar hör till vardagsbilden. Religionen får inte stå i konflikt med den demokratiska människosynen.

Midnattsropet frågade Alf Svensson om han var medveten om att i hans föräldrars ungdom beskyldes pingstvännerna för att vara sekterister som hjärntvättade folk. Vi bad att få hans definition av den demokratiska människosynen.

A.S.: – Att alla har absolut lika värde oberoende av...

MR.: – Vilken sekt de än tillhör?

A.S.: – Nu talar vi om det demokratiska... Ja, naturligtvis...

HALLEL

Pettersson är inte påverkad av vår sång. Nilsson är inte imponerad av vårt tal, inte ens av våra torgmöten.

Men vi har ett hemligt vapen. Pettersson måste bli min personliga vända. Går Pettersson förlorad? Då är det katastrof för mig.

Din granne går förlorad, därför att det inte har funnits nöd för honom i ditt hjärta.

Gud längtar inte efter att höra dig ropa halleluja, om du nu trodde det. Han längtar efter att få se dina tårar.

Tillståndet i vårt land skulle vara helt annorlunda, om de som kallar sig kristna verkligen vore kristna. Vi har våra förklaringar till att människor inte blir väckta, orienterade och frälsta. Men om vi som vill vara kristna verkligen tog kallelsen på allvar, så att vi blev revolutionärer, redo att ge våra liv på stridsfältets höjder istället för att diskutera verksamhetsfrågor eller sitta som religiösa tiggare vid livets allfartsvägar, skulle det innebära enormt mycket.

Vi nöjer oss gärna med att vara partiellt kristna och själavinnare. Vi tänker på vårt eget behov av uppbyggnad, välsignelse och framgång på alla områden, men tappar bort evangelisationens nödvändighet. Det är oerhört viktigt att vi förstår att andlig verksamhet inte kan utvecklas utan bön. Det handlar egentligen om att bli bedjare och förebedjare. *"Bedjen fördenskull skördens Herre, att han sänder ut arbetare till sin skörd."* Det är ett stort böneämne. *"De gå åstad gråtande och bära sitt utsäde: de komma åter med jubel och bära sina kärvar."*

Sådd följs av skörd

Det finns en lagbunden ordning i Guds rike: Sådd följs av skörd. Sådden är mödosam, slitsam och krävande. Det stannar inte vid vad vi känner för att göra. Det måste bli ett systematiskt och metodiskt såningsarbete på väl förberedda tegar. Utan såningsarbete blir det ingen skörd. Efter sådden kommer en nödvändig tid av förbuden. Gud bevattnar skör-

defälten, och vi luckrar upp marken med våra tårar. Det är hela tiden fråga om ett samarbete mellan Gud och hans folk för det mål som Gud har satt upp. Här är det inte fråga om att ha en hobby och påta i sitt trädgårdsland, utan ett absolut nödvändigt sättningsarbete som måste utföras om man ska överleva.

Det kan vara så att vi får skörda där andra har arbetat. Men någon måste utföra varje moment. Och då kommer vi tillbaka till denna maning: *"Bedjen skördens Herre att han sänder ut arbetare."*

Få vill vara arbetare

Vi har alldeles för många förutfattade meningar om Guds verk, uppfattningar som vi lånat från andra religiösa sammanhang, eller idéer som vi byggt upp av egna mått på Guds verk. När bibeln talar om arbetare, så appellerar den inte till någon fåfänga. Det är få som vill vara arbetare, och ännu färre vill verkligen gripa tag i arbetsuppgifterna.

Vi kommer samman en och annan gång till konferens, möter Gud och återvänder ofta till våra platser som uppblåsta ballonger. Naturligtvis är det bra att komma samman, men det får ju en rakt motsatt effekt, om vi tar emot nya välsignelser och ser Guds rikedom och härlighet, men det stannar vid att vi säger "tack och lov". Sedan slår vi oss till ro till nästa konferens, då vi åter gör samma erfarenhet. Däremellan sker praktiskt taget ingenting.

Då vi talar om evangeliskt arbete, brukar vi vanligtvis komma in på

andliga gåvor och ämbeten; mirakler och under. Alltsammans detta hör ju med till Guds rike, därom råder inget tvivel. Men det är faktiskt inte hela sanningen om Guds rike.

Röja väg för Herren

Många andra ting som vi gärna hoppar över, hör hit. Vad bör jag göra i min stad, mitt samhälle, bland tusentals andra sekulariserade och likgiltiga människor? Svaret är givet av den Herre som sa: *"Bedjen fördenskull skördens Herre att han sänder ut arbetare"*. Du kan röja väg för Herren och väckelsens ande genom dina förböner. Och får du någon med dig, så kom ihåg att *"vad två eller tre komma överens att bedja om i mitt namn, det skall beskäras dem av min Fader som är i himmelen."*

Det är inte bara en nödvändig insats, utan en livsförnyande och livsuppehållande verksamhet för andlig tillväxt. Vi måste övervinna vår egen tröghet, sömnaaktighet. Vi måste börja bedja på ett helt annat sätt än tidigare. Bön är inte bara att nämna namn eller omständigheter inför Herren, utan bön är att identifiera sig med den man beder för, som om den man beder för vore en själv! Det innebär i sin tur att om jag ska kunna bedja med makt, måste bönen gälla mig själv.

Vi måste uppleva helvetets fasor. Utifrån upplevelsen av helvetets realiteter får jag börja bedja böner och åkalla himmelens Gud som om det gällde min egen frälsning. Då blir det meningsfullt. Då får man nöd. Det finns inga möjligheter att själv mobilisera sina själsliga krafter på det sättet. Vi kan engagera oss för någon som blivit utsatt för våldshandlingar, eller lider på grund av hunger och andra umbäranden. Det går in över oss; vi vill genast hjälpa och öppnar våra plånböcker eller går till våra garderober och andra förråd för att tillgodose fysiska, materiella behov. Det är vackert och allmänmänskligt.

Gudsingripande genom förbön

Men förbön är inte betingad av allmänmänskligt medlidande, utan nå-

UJA-rop

– som överröstar grannens gråt

got helt annat. Det gäller människor som inte har någon möjlighet att bli befriade, evigt frälsta, utan gudsingripande. Vi är verksamhetsingenjörer och estradörer. Vi kan utföra många ting. Men vi måste gripas av det utomordentliga – "det heliga vansinnet".

Varför gråter du, människa? Är du inte frisk? Är du psykiskt deprimerad? Varför sörjer du, varför är du vemodig? Nu ska man inte vara vemodig, nu ska man vara uppåt och leende. Framför allt gäller det att församlingen är positiv i sina framträdanden, annars har den ingen funktion att fylla.

Hur skulle vi kunna uppleva glädje av denna ytliga karaktär, när vi vet att hela världen är i den ondes våld, och skarorna går förlorade? Det gäller inte en anonym skara, utan mina närmaste, mina grannar. De som bor en halv meter innanför betongväggen där jag själv sitter eller ligger. De som jag kanske iakttar som om de vore träd. Jag har inte några naturliga relationer till dem, utan de är för mig som opersonliga skal.

Grannen gråtande

Medan du ropar "tack och lov" i vardagsrummet – om du nu gör det – så ligger grannen gråtande, och hittar ingen utväg. Ropet tränger inte igenom väggarna, därför att vi är alldeles för okänsliga. Det finns människor som har levt år efter år utan att över huvud taget känna någonting annat än vad deras eget bröst signalerar. De hör inte i atmosfären signalerna från grannskapet. Det är ganska meningslöst predika om det, därför att människorna blir förnärmade när de påminns om sin egoism. De har dolt den i en karismatisk mantel.

Jag är livrädd att vi bygger upp en institution som blir ett monument över våra arbetsinsatser. Då kommer det att heta: Vilket fint arbete ni har utfört! Och så pekar man på husen och de yttre synliga byggnadsverken. Det är mycket möjligt att vi kan få människors applåder, bara vi kan peka på att vi gjort något som står sig. Men det enda vi kan berika himme-

len med, är människor vunna för Kristus.

Vi är väldigt uppslagsrika och har en enorm förmåga att förverkliga våra visioner. Men endast om syndare gör bättring, blir det glädje bland änglarna. Frågan är alltså om himmelen berikas och gläder sig över vårt arbete, eller om den sörjer. Är det möjligen så att vi på grund av felaktiga visioner och förväntningar utför bra saker på felaktigt sätt och på felaktiga tider?

Den helige Ande ger ingen kraft till att få segerkrans och ära bland människorna. Den kommer oss tillmötes, då vi behöver kraften. Vi måste alltså sätta oss i rörelse och komma till det spänningsfält där kraften behövs. Det behövs ingen kraft att sitta i våra möten, där vi är rännilar som tillsammans blir en flod då vi sätter igång och prisar Gud.

Gå in i din kammare

Men när vi är ensamma, och var och en för sig ska börja förverkliga det vi sett och hört där ingen finns som uppmärksammar, stimulerar och applåderar, då blir det svårare. "Gå in i din kammare och bed till Gud som ser i det fördolda, så skall han vedergälla dig i det uppenbara", sa Jesus. När var du i kammaren sist? Herren har varit där många gånger och sökt dig, men du var inte där. Gå in; inte i andras kammare, men i din. Du måste ha en speciell böneplats där du kan be till Gud som ser i det fördolda. Så skall han som ser i det fördolda vedergälla dig i det uppenbara.

Petersson är inte påverkad av vår sång. Nilsson är inte imponerad av vårt tal, inte ens våra torgmöten. Men vi har ett hemligt vapen. Petersson måste bli min personliga vån. Går Petersson förlorad? Då är det katastrof för mig.

Paulus säger att om det kunde rädas hans bröder, skulle han vilja bli bortkastad. "Min åstundan är att de ska bli frälsta", säger han med stor smärta. Han upplevde situationen så problematisk, att han kände sig fullständigt hjälplös. Så brukar vi ju inte bedöma predikanten Paulus. Vi ser

honom som den starke, stabile och mäktige. Men ingenting av detta stämmer. Hela hans strävan var den rakt motsatta. Paulus inte bara bejakade svagheten, han strävade efter den. "När jag är svag, då är jag stark", sa han. Så skildrar han sin oerhörda svaghet, men när han sagt allt detta, tillägger han: "Allt förmår jag i Honom som giver mig kraft".

Paulus visste, att om han över huvud taget skulle kunna fullborda sin uppgift att vara förkunnare och förmedlare av det evangelium som är unikt; om han skulle kunna framställa det så att korset inte förlorade sin kraft, måste han ha gudomlig undsättning. Det måste bevisas att det vi frambär inte är från oss själva. Vi har inte studerat oss till detta. Det kommer direkt ifrån Gud i himmelen, och måste framföras utan slagg, så att det blir trott.

Budskapet måste födas fram

Vi har ingenting att ge, och det blir inte heller någon atmosfär till att förmedla det Gud vill ge, om det inte finns bedjande predikare och en bedjande församling. Budskapet kan inte studeras fram, det måste födas fram. Och för att det ska kunna födas fram, måste det finnas atmosfär för detta. Det hjälper inte att apostlarna eller änglarna träder fram och predikar, om det är en ljum, oengagerad atmosfär. Om det inte finns bager, då blir det förnämsta budskap malplacerat och söndertuggat. Det förlorar sin skärpa och genomslagskraft.

Herren manar sitt folk att bedja för skörden, att skördens Herre sänder ut arbetare att bärga den skörd som står mogen. Vi ska bedja för Herrens vittnen, att de träder fram med ett budskap från Gud som inte bara ger orientering, uppbyggelse och vägledning, men det budskap som leder fram till uppgörelse, som åstadkommer omvändelse och frälsning. Vi är skrymtare om vi försöker trola fram andliga resultat på andra vägar. Vi är hycklare, om vi inbillar oss att vi med våra naturliga talanger och gä-

De människor som tog
Johannes Döparens
förkunnelse på allvar, fick
syndanöd.

De kom underfund med
något annat än samhälls-
strukturens fel och de
politiska problemen.

De fick känna avgrunder av
ondska i sitt inre.

Och så bereddes de att ta
emot och förstå värdet av
den andra avdelningen i
tröskelprofetens förkunnelse:

"Se Guds lamm, som
borttager världens synd!"

När tiden nalkades för världshistoriens största händelse att tima, var den politiska, ekonomiska och sociala situationen för Guds egendomsfolk mörk. Över 400 år hade gått utan att någon profet från Gud funnit gehör hos folket. Romarna hade ockuperat landet, och bland judarna fanns många som utnyttjade situationen att gå ockupationsmaktens ärenden, och skrämma folket till kryperi och mutor. Fariséer och skriftlärd tyngde dessutom folket med en massa föreskrifter om hur Guds lag skulle tillämpas. Varje judisk yngling som växte upp, fick lära sig lagen som var given genom Moses. Och kämpade mer eller mindre intensivt med dess tillämpning enligt de äldstes stadgar. Och hoppades på Messias som skulle komma och förlossa Israel ur förnedring och förtryck, så att de skulle återfå den värdighet som Guds egendomsfolk rimligtvis borde ha.

Så dök plötsligt prästsonen Johan-

nes upp ute i öknen och predikade bättringens döpelse till syndernas förlåtelse. Han hade kläder av kamelhår, han bar en lädergördel om sina länder, och levde av gräshoppor och vildhonung. En utpräglad asketisk profet, med ett uppfordrande budskap: "Gören bättring, ty himmelriket är nära!" Det talas om att folk från Jerusalem och hela Judeen och trakten omkring Jordan kom ut till honom. Många lät döpa sig av Johannes, och bekände därvid sina synder.

Johannes predikade med sådan myndighet och skärpa, att människorna fick syndanöd, och frågade honom vad de skulle göra. Och Johannes hade svar till var och en. "Den som har två livklädnader, han dele med sig åt den som icke har någon; och den som har matförråd, han göre samma-lunda." Det var ju praktiska och klara besked om plikten att visa omsorg om sin nästa.

Så kom publikanerna, de som gått in i svekfull tjänst hos ockupations-

Johan

Text: SJINA FRIDOLFSSON

makten. Också de drabbades av Johannes' förkunnelse, och ville få råd om hur de skulle handla. "Kräven icke ut mer än vad som är eder föreskrivet", löd det klara direktivet. Vilken förnedrande maning! Så avslöjades ju hur ruttet samhällssystemet var, då den grupp av judarna som hade en så viktig befattning i staten, behövde en sådan tillsägelse.

Johannesväckelsen var en mycket mäktig folkrörelse. Det anar vi av informationen om att även krigsmän kom och frågade honom vad de skulle göra för att behaga Gud. Att romerska krigsmän bad om andlig vägledning av en underlig predikant, från det folk som de ockuperat och kontrollerade, var mer än märkligt.

Och Johannes skräddade inte orden ens när han blev föremål för denna sensationella hedersbevisning: "Tilltvingen eder icke penningar av någon, genom hot eller på annat otillbörligt sätt, utan låten eder nöja med eder sold." Vilken fruktansvärd anklagelse som dolde sig bakom denna maning, som egentligen borde vara helt onödig. Men ockupationsmakternas representanter i alla tider har utnyttjat sitt övertag till förtryck och övervåld.

Det är något förunderligt med Johannes Döparens förkunnelse. Praktiska anvisningar som var och en måste erkänna representerade det enda rätta och riktiga. Ja, som man måste uppleva skam inför att de behövde uttalas. Många undrade om inte Johannes till äventyrs var Messias. Men Johannes var mycket medveten om både sitt och Jesu ämbete. Och han refererade till vad gamla förbundets profeter skrev om denna tidsepok och om det mycket speciella ämbete som åvilade tröskelprofeten mellan Gamla och Nya förbundet:

"Hör rösten av en som ropar i öknen: Bereden vägen för Herren, gören stigar jämna för honom. Alla dalar skola fyllas och alla berg och höjder sänkas; vad krokigt är skall bliva rak

Johannes Döparens radikala förkunnelse är aktuellare än någonsin. Han anvisar den enda rätta vägen för den som inte vill låta sig övervinnas av den onda makt som härs-

kar i samhället.

De myndighetspersoner som till äventyrs vill göra bättring ska vända sig från allt vad bestickning och förtryck heter. Och den

nes Döparen

– tröskelprofeten

väg, och vad oländigt är skall bliva släta stigar; och allt kött skall se Guds frälsning."

Johannes' uppgift var att bereda väg för Messias. Dalarna skulle fyllas och höjderna sänkas. Det var fråga om att allt skulle få rätta proportioner. Att de förtryckta och fattiga skulle uppmuntras, och de stora och högmodiga bli näpsta. Och som vi konstaterat, hade Johannes ett konkret råd åt var och en som verkligen ville göra bättring och medverka till denna nödvändiga utjämning.

Johannes förkunnelse har på sista tiden tilltalat mig på ett speciellt sätt. Efter att ha framlevt en hel del av de senaste tio åren i Dominikanska Republiken, har jag fått inblick i korruption och fattigdom som en vanlig västerlänning har svårt att fatta. Det är brist på olika varor. Människor kan köa i dygn för att fylla bensin i bilen eller gas i gastuben till spisen. Mjöl, socker, torrmjök och andra basvaror är det mycket svårt att få tag i. Man ser bleka mödrar med sina små barn, timme efter timme vänta på möjlighet att få tag i de nödvändiga varorna för matlagningen. Och hur de som äger någon form av maktmedel: uniformställning, pengar, ständigt snyltar till sig fördelar av distributörerna. Jag har sett hur uttröttade, fattiga familjeförsörjare tvingas köa ytterligare ett dygn för den vara de behöver, på grund av att de militärer som är utsända för att upprätthålla ordningen bland de väntande skarorna, först förser sig själva, och för en liten dusör låter bli att ingripa mot dem som mutat sig till fördelar.

I fängelset träffar jag människor som år efter år väntar på rättegång. De har hamnat i fängelse på ogrundade anklagelser, och skulle troligen bli släppta om de hade någon närstå-

ende som kunde betala en summa för deras frihet. Frågan är inte vilket brott de eventuellt begått, utan på vilket sätt de ska kunna vinna inflytande hos någon som kan utverka frigivning.

I politiska organisationer, företag, skolor, ja till och med i kyrkor, är det ofta fråga om att liera sig med den institution och de personer som kan ge plattform för personlig framgång.

Hur skulle man kunna vänta sig annat av människor som fostrats i en miljö där skolledingen exploaterar eleverna, de statsanställda har sin största ekonomiska vinst på mutor och landets styresmän blivit ökända för att på medborgarnas bekostnad skaffa sig feta bankkonton utomlands? I varje situation manas vilddjursinstinkterna fram. Desperationen som följer av trötthet och hunger tar ut sin rätt. Människor som väntat i timmar på transportmedel, knuffar undan kvinnor, barn och åldringar för att få plats i den buss som äntligen kommer.

Den som har pengar eller inflytande på annat sätt, utnyttjar detta istället för att återopa sin lagstadgade rätt. Muta sig fram går fortare. Och de mera försynta och fattiga, går under, eftersom korruptionen tagit över styret i samhället.

Mitt i denna situation, möter oss Johannes Döparens förkunnelse, aktuella än någonsin. Han anvisar den enda rätta vägen för den som inte vill låta sig övervinnas av den onda makt som härskar i samhället. De myndighetspersoner som till äventyrs vill göra bättring ska vända sig från allt vad bestickning och förtryck heter. Och den som hör till den förtryckta folkmassan får denna maning: Dela med dig! Låt dig inte intas

av roffarmentaliteten, utan ge ut av det lilla du har! Övervinn det onda med det goda! Johannes Döparen var en mäktig profet. Han rörde bland både romare och judar med en bättringsförkunnelse så radikal, att den kostade hans huvud.

Ty korruptionen var så långt gång- en och auktoriserad, att sanningen och rätten inte hade någon möjlighet att vinna insteg i lagens tillämpning.

Hade denne profet inte haft något annat att kämpa för och tro på än förkunnelsen om bättring till ett rättfärdigare liv, hade han dött i förtvivlan över ondskan i världen. Men den uppgift Johannes Döparen redan genom profetian århundraden innan han föddes var tilldelad, var att bereda väg för Herren.

Att röja, så att Guds Smorde, Jesus Kristus skulle kunna tas emot av människor som förberetts genom Johannes förkunnelse.

Maningen till bättring var provokativ; många människor kom underfund med sin egen inneboende ondska. Det var inte lätt att dela med sig för en fattig och förtryckt medborgare. Det var svårt att säga nej till bestickningar som för publiken utgjort en stor del av deras lön. Och krigsmännen var alldeles för vana att förtrycka och utnyttja sin maktposition. De människor som tog Johannes Döparens förkunnelse på allvar, fick syndanöd. De kom underfund med något annat än samhällsstrukturens fel och de politiska problemen. De fick känna avgrunder av ondska i sitt inre. Och så bereddes de att ta emot och förstå värdet av den andra avdelningen i tröskelprofetens förkunnelse: "Se Guds lamm, som borttager världens synd!"

fortsättning sidan 30

som hör till den förtryckta folkmassan får maningen: Dela med dig! Låt dig inte intas av roffarmentaliteten, utan ge ut av det lilla du har! Övervinn det onda med det goda!

Johannes Döparen var en mäktig profet. Han rörde bland romare och judar med en bättringsförkunnelse så radikal, att den kostade hans huvud.

Överraskande besök på Bällsta MissionsCenter!

RICHARD WURMBRAND, 81 år, berättade om tiden i rumänskt fängelse:

Älskade bröder och systrar och mycket, mycket älskade barn. För jag var 14 år i kommunistfängelse och såg under denna tid aldrig någonsin ett barn.

Under alla år i fängelse fick vi aldrig tillfälle att gå och vi hade 20 kg tunga kedjor på fötterna. De slog oss under fötterna med särskilda redskap så det är svårt för mig att stå någon längre tid. Våra kära bröder från Dominikanska Republiken som varit 15 år i fängelse de vet en del om detta.

Jag ska nu presentera för er en alldeles särskilt vacker person som har varit i fängelse, det är min fru Sabina. Hon var i fängelse samtidigt som jag, men i ett annat fängelse. Jag såg henne inte på 14 år. Vi har varit gifta i 108 år, jag 54 år, och hon 54 år.

Vi är båda judar, och därför ska jag hälsa er med en judisk hälsning; Maranata! Det är en gammal judisk hälsning. Det är inte bara en hälsning utan det är också vår tro. Herren kommer och han kommer snart, Maranata!

Förhör

Jag vill berätta någonting som hände mig i fängelset. Efter många år i fängelse kom en officer ur Hemliga polisen och förhörde mig igen. De slutade aldrig med att förhöra fångarna, de hoppades att man skulle säga namnet på någon annan kristen som de kunde arresteras och tortera.

I början av förhören var de mycket trevliga, men om man sa något de inte gillade, började de slå och tortera.

Jag sa till honom:

– Sir, får jag fråga dig något?

– Ja det får du, svarade han. Jag frågade honom:

– Har du någonsin älskat en flicka?

– Varför frågar du det?, frågade han.

– Jag skall genast förklara, svarade jag.

En gång satt jag på balkongen där jag bodde. Det var en gata där inte många gick. Det var på morgonen, och jag såg en mycket vacker flicka som kom gående på gatan. Hon var inte bara vacker utan hennes ansikte utstrålade sådan kärlek. Jag sade till mig själv: "En sådan flicka skulle jag vilja ha som fru." Så jag gick genast ned från balkongen och sprang efter flickan som gick på gatan. Jag stoppade henne och sade: "Jag vet att det är mycket oartigt att tilltala en främmande dam på gatan, men jag måste säga dig något viktigt. Så stannade

-FÄNGELSETS KEDJOR VAR VÅRA MUSIK- INSTRUMENT!

I kommunistländernas fängelser fick varje kristen ett musikinstrument. Man visste att vi tyckte om att prisa Gud med sång och musik.

Vi fick inte mandoliner eller violiner, det hade blivit för dyrt. Vi fick kedjor runt armleder och vrister. När vi sjöng slog vi med kedjorna och fick fram klingande läten...

Helt överraskande kom Richard Wurmbrand till oss under bibelskolan. Han har suttit 14 år i kommunistiskt fängelse. Han berättar om sig själv, om sin tid i fängelset och om Guds hjälp och trofasthet under dessa år. (Artikeln är hämtad från bandupptagningen i mötet.)

Foto: TOMMY JACOBSSON

hon upp. Hon trodde kanske att hon hade tappat något för jag såg mycket angelägen ut.

"Vad vill Ni då?", frågade hon. Jag svarade: 'Jag satt där uppe på balkongen och såg att du kom. Och i mina ögon är du så vacker, och jag ser så mycket godhet i ditt ansikte, så jag tänkte att du skulle passa bra som min fru. Skulle du vilja följa med och tala med min mor? Hon var mycket artig och när jag bad henne så följde hon med. Och nu är hon min fru.

Jag berättade detta för polisofficern, och jag sa till honom att när hon sa att hon ville bli min fru, var jag som drucken. Jag gick på gatan, en vän stoppade mig. –Hej Mr Wurm-

brand, hur står det till?' Jag svarade 'Sabina älskar mig'. Vem är Sabina?, frågade han mig. Men jag kunde inte säga något annat, jag tänkte inte på något annat för jag älskade henne.

Jag sade till kommunistofficern: "Om du kände Jesus, så skulle du falla i kärlek till honom. Han är den bästa och ädlaste som finns. Det har funnits många religiösa lärare; Buddha, Mohammed o.s.v. men Jesus är den bästa och mest älskvärde – det existerar ingen som är lik honom. Om du kände Jesus skulle ditt sinne och hjärta vara fyllt med Jesus.

Officern blev omvänd. Han hade med sig en god lunch och gav det till mig. Den dagen åt jag gott i fängelset. Han hade en påse med choklad

med till mig. Jag hade inte sett choklad på 10 år och nu fick jag äta det för att denne man funnit Jesus.

Jag vill verkligen säga till er: Var inte nöjd med vad du hittills hört om Jesus! Alla har hört något om Jesus. Vi lär oss lite grann i skolan. Men Jesus är här, han är Gud, och han finns överallt. Du behöver inte vara i en kyrka för att se honom. Du behöver inte läsa bibeln för att se honom. Han är här och du har inte bara dessa ögon, utan också Andens ögon som kan se det du inte ser med dina vanliga ögon.

Jag har en son som lever tusentals kilometer härifrån, i Los Angeles. Men jag kan se honom framför mig. Var och en av er kan se era barn. Så om du verkligen är känslig för den helige Ande så kan du se Jesus här och bli förälskad i honom. Och en massa bekymmer försvinner från ditt liv, du kommer inte att ha så många problem och bekymmer mer. När Sabina sade att 'Jag älskar dig och vill gifta mig med dig', då försvann alla problem och bekymmer. Jag hade inte de pengar jag behövde, jag hade inte den ställning jag behövde men jag hade Sabina. Du kommer inte att ha allt vad du tycker att du behöver, men du har Jesus, Guds son. Jesus vinner dig och någonting händer med dig personligen. Du kan vara lutheran, katolik eller pingstvän. Du kan vara predikant eller präst. Ingenting av det yttre hjälper

dig. Det viktigaste är att du har en personlig bekantskap med Jesus Kristus.

Underjordiska kyrkan

Ni har väl hört om den underjordiska kyrkan? Det är inte som i Sverige. Om du vill ha en bibel kan du gå in i en affär och köpa dig en. Vill du ha en sångbok eller någon annan kristen skrift kan du köpa dig en. Men vi tvingades att trycka böckerna i hemlighet. Våra utländska bröder smugglade in små tryckpressar, och i dessa länder trycktes och distribuerades evangelium i hemlighet. Vi fick inte ha barn i kyrkan. Det gör inget om gamla människor kommer till kyrkan. I Ryssland före Gorbatsjov skulle pastorn ha fått 10 år i fängelse om det hade varit barn i kyrkan. Kommunisterna är mycket respektfulla mot familjer. De vill inte gärna splittra en familj. Så när man fängslar en pastor, så fängslar man hans fru också. När jag fängslades, tog man min fru också.

Nu ska jag berätta om en 18-årig flicka som hette Ann-Marie. Hon blev arresterad för att ha arbetat för den underjordiska kyrkan. De slog och torterade henne för att hon skulle avslöja med vem hon arbetade, så att även dessa skulle kunna arresteras.

"Vem får du papper och bläck av?"

"Hur distribueras evangelierna du trycker?" "Varifrån fick du transport-

bilen?" Allt detta gjordes ju i hemlighet hos oss. De slog henne för att hon skulle avslöja detta, men hon vägrade att säga något. Ni undrar säkert vad hon tänkte när hon blev torterad och vad en verklig kristen tänker när man torteras.

Fortfarande sitter tusentals kristna i fängelse. Ni kanske har fått intrycket att det är slut med kommunismen, men det är det inte. Kina är en kommunistisk diktatur och var femte människa i världen är kines. I Kina sitter många kristna i fängelse. En del har suttit i fyrtio år. I Albanien satt en pastor fängslad i 43 år, han dog helt nyligen. Det finns fängslade kristna i Angola, Cuba, Etiopien och många fler länder. Och många kristna sitter i fängelse i muslimska länder. I Irak har tusentals kristna dömts med giftgas. I Sudan och andra muslimska länder i Afrika har kristna blivit korsfästa.

Torterade syskon

Jag har själv talat med sudanesiska bröder. Man skär av armar på kristna och använder sedan armarna som trumpinnar. Detta händer våra bröder idag. Vad tror ni att en kristen tänker när han får genomlida sådant? Han tänker inte på hur ont det gör eller hur förfärligt det är. Det hjälper inte att bekymra sig – det är bara att dubbla sin börd. Det är illa

fortsättning sidan 24

Richard Wurmbrand talar i mötet, tolkad av Bernt Lindberg

Slädfärd till möt

–Jag var pastorns "hjälpreda". På sommaren cyklade jag och på vintern åkte jag släde. Väl påpälsad under en skinnfäll i 42 graders kyla...

–Jag kom från södra Sverige och för mig var det ju annorlunda med all snön och den stränga kylan.

Det var en regnig gråkall dag i november. Bilen kördes till Långgatan 6, där den kördes in i garaget och vi tog hissen några trappor upp. Vi var alltså hemma hos Anna och Erik Tell och hälsade på. Erik hade hämtat vid Centralen. Nu kom vi in i lägenheten, i vars kök Anna höll på att laga lunch. Det var bara att sätta sig vid bordet till en utsökt måltid. Det var inledningen av besöket hos vännerna. I föregående nummer av MR handlade det om hur de mötte maranatabudskapet för trettio år sedan. Nu är det meningen att de ska ge några glimtar ur sitt personliga liv, deras väg till frälsning och något om bakgrund och erfarenheter.

På väggen i vardagsrummet hänger en tolv-strängad gitarr. Det är Erik som hanterar den och han demonstrerar lite genom att sjunga en sångstrof och spela till. Han har också en kassett med inspelade sånger som han lämnar som ett minne. Innan makarna Tell, för tio år sedan flyttade till Karlskrona, bodde de på landsbygden – Gullabo hette platsen där de hade sitt hem. Under tiden där kom instrumentet flitigt i bruk. Alla hem i bygden fick kontinuerliga besök av makarna. De hade med sig gitarren, spelade och sjöng, samtalade och läste bibeln med människorna.

–Vi var välkomna överallt och man tyckte om att vi hälsade på, berättar de. Vi ringde förstås ofta och frågade om det passade och det gick nästan alltid bra. Det var bara i ett hem vi absolut inte var välkomna. Annars var det inga problem.

Sedan de flyttat till stan är de inte lika självklart aktiva. Stadsbor är ett annorlunda släkte och dessutom har de själva blivit lite äldre. Erik har nyligen fyllt 80 år och Anna är 83 år. De har gemenskap med syskonen på Hasslö och åker ofta dit på möten. Eftersom de bott i Stockholm för många år sedan och där fick kontakt med Maranata har de hela tiden haft regelbunden kontakt med församlingen i Stockholm. Det har särskilt

gällt missionen som de har stor omtanke om, beder och offrar för.

Anna har nio syskon och är uppväxt i en from miljö, berättar hon.

–Far gick till statskyrkan och mor till missionsförbundets möten. Ofta fick jag följa med far till kyrkan och då promenerade vi, en mil till kyrkan och en mil tillbaka. Det var ju långt för mig som inte var så gammal, men det uppvägs av att jag fick följa med far!

Trots det fromma hemmet hade Anna ingen personlig tro på Gud, även om hon upplevde att Gud sökte henne ända sedan tidig barndom. Det var inte förrän hon kom till Stockholm och började arbeta, som hon efter några år mötte Gud till frälsning.

Föredrog Frälsningsarmén framför Operan

Hon säger:

–Jag sökte i olika kyrkor. Jag hade plats hos en familj, där mannen var dirigent på Operan. Jag skulle få fria biljetter om jag ville. Men jag ville hellre gå till Frälsningsarmén. "Men Anna," sa frun, "inte tror du väl att det är synd att lyssna till musik, då har du verkligen missförstått det". Om det var synd eller inte, tänkte jag inte direkt på, men jag vidhöll att jag föredrog att gå till Frälsningsarmén och därvid blev det.

–Det kostade 35 öre att komma in på mötet på den tiden. Jag minns att jag satt och önskade att någon skulle komma och tala med mig, jag var så blyg att jag vågade inte ge mig tillkänna fastän jag inget hellre ville än bli frälst.

–Det gick några år innan jag upplevde frälsningen. I februari 1931 blev jag frälst hos baptisterna på Storgatan 26 och sedan döptes jag i juni samma år.

Efter en tids arbete i familj började Anna arbeta inom sjukvården, ett arbete som hon hade tills hon pensio-

Alla hem i gullabobygden fick besök av Erik och Anna Tell.

nerades. Att hon orkade med det tunga arbetet under så lång tid berodde på att Gud grep in och helade Anna. Första gången hon upplevde ett gudomligt ingripande var 1936 då hon hade inflammation i njurarna. Läkarna hade förberett henne på att det skulle bli en långvarig sjukhusvistelse, åtminstone ett år. Men Gud grep in och helade henne. "Här har skett ett under", sa överläkaren och hon skrevs ut från sjukhuset.

Vid ett annat tillfälle fick hon besvär med fötterna, lederna försköts på något sätt och hon hade väldigt ont. Anna berättar själv:

–Jag åkte till mitt föräldrahem en tid och jag undrade om jag skulle orka med mitt arbete. När jag kom tillbaka till Stockholm skulle jag på ett kommittémöte. Jag var med i Filadelfiaförsamlingens blindkommitté, vi arbetade särskilt för barnen i Tomteboda.

–På det här mötet föll anden och jag profeterade för första gången i mitt liv. Syskonen bad också för mig att jag skulle bli helad, men det glömde jag liksom bort, det var så saligt. Det var först långt efter mötet som jag kom på att jag hade ju inte ont längre. Jag var helad och sedan dess har jag aldrig haft några besvär.

–Det var inga svårigheter att fortsätta mitt arbete. Jag älskade mitt arbete och ofta fick jag vittna för patienterna. Ibland sa avdelningssyster till mig om det var någon som var dålig: "Gå och läs något för NN."

Det var en annan inställning på

ena

Intervju:
ULLA
NÄSHOLM

den tiden, det var inte tal om att man inte fick "påverka" patienterna med sin tro. Det ansågs som en förmån att det fanns någon på avdelningen som kunde hjälpa patienterna och ge svar på frälsnings- och evighetsfrågorna.

Erik har en helt annan bakgrund, även om de båda är uppväxta i Karlskronatrakten och tidigt lärde känna varandra. Erik har ingen familj, han föddes i Stockholm och har aldrig träffat några av sina släktingar. Han kom vid 7-8 månaders ålder som fosterbarn till ett hem i trakten av Karlskrona. I familjen fanns flera fosterbarn och dessutom en dotter, och de blev hans syskon. Han kände att det var hans hem, även om det varit svårt att aldrig ha någon kontakt med någon av sin egen släkt, eller veta något om dem. Men som han uttryckte det: "Sedan jag kom till tro, har jag ju fått många bröder och systrar."

1933 blev Erik frälst, två år efter Annas omvändelse. Anna hade ibland hälsat på hemma och då lade ungdomarna märke till att det hänt något med henne. Hon hade bl a låtit håret växa och bar inga smycken. Men det var inte bara det, hon hade blivit så annorlunda och man undrade varför, kom Erik ihåg.

Den största syndare som fanns

Erik hade egentligen velat vara kristen hela sitt liv, även om han inte kände till vägen, eller visste hur han skulle bära sig åt. Han gick i kyrkan och där bestämde han sig för att han skulle bli frälst. Inte då, men senare. När Erik var 22 år tog han det avgörande steget. Det var hos pingstvännerna. Han berättar:

–Jag hade börjat gå på deras möten. Och det konstiga var att jag förstod allt de sa. Det hade jag aldrig gjort i statskyrkan. Så blev jag frälst. I andra människors ögon var jag nog rätt bra, men i mina ögon var jag

den störste syndare som fanns. Jag måste bli frälst, annars går jag förlo-rad, tänkte jag.

–En kamrat som hette Tage blev frälst samma kväll som jag. Han räknades som ett riktigt "kap", han hade varit ute i synden och fanns då ofta på danser och olika tillställningar.

–Jag minns den här kvällen så väl. Det var en vinterkväll och jag hade sällskap med andra frälsta efter mötet. Det var som om jag flugit hem, så glad och lycklig var jag...

Många gånger har Gud talat, berättar han:

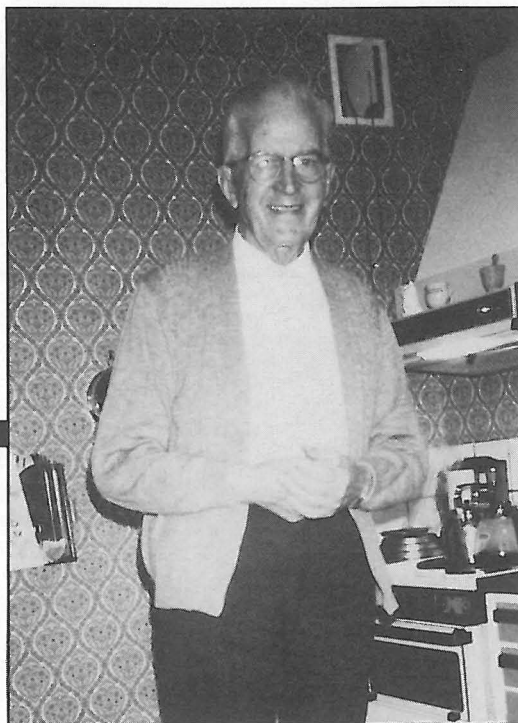
–Jag var på besök i en fabrik och var ensam inne där, då jag tydligt hörde en röst säga: "Gå ut". Jag lydde och ögonblicket senare rasade taket ner där jag just hade stått.

Gud talade genom drömmen

Frälsningens väg var inte så lätt och det kom så många svårigheter att Erik bestämde sig för att lämna Gud. Han kunde söka Gud innan han dog, tänkte han, men nu sa han på något sätt adjö till Gud och vad han upplevt. Då hade han en dröm, som han upplevde som en varning. Gud talade genom drömmen på ett sådant sätt att han lämnade tankarna på att överge det nya liv han hade fått.

–Gud talade ofta till mig genom drömmen. Jag minns särskilt en gång när jag skulle opereras. Jag trodde inte att jag skulle överleva. Då såg jag som i en syn "Den store hvide flock". Det blev en sån uppmuntran för mig. När jag vaknade upp ur narkosen skrattade alla runt omkring mig. Jag hade ropat halleluja, så det ökade i salen.

Erik har verkat som evangelist i

Erik och Anna Tell i sitt gästfria hem i centrala Karlskrona.

Norrland under 5-6 år. Det var i Jämtland på 40-talet. Det var krigstid och vid gränserna var det full beredskap och militärer transporterades genom Sverige från Norge och till Finland. Ibland "lånade" militären kapellet, det var inte så där riktigt frivilligt som man ibland lämnade ifrån sig en lokal för en tid. Men det var krig i grannländerna, beredskapen var hög och det var inte alltid man kunde ta så stor hänsyn till en liten grupp kristna.

Ja, Erik kallade sig inte evangelist. Han säger stillsamt:

–Det var så att pastorn hade alltid en hjälpreda i de olika utposterna. Den hjälpredan var alltså jag.

Det blev en annorlunda tid för Erik som kom från södra delen av Sverige. På somrarna gick det an, då cyklade han till de olika platserna. På vintrarna var det värre. Han åkte då visserligen i släde efter häst. Det var väldigt kalla och snörika vintrar och det var inget ovanligt att temperaturen var nere i -42 grader.

–Vi hade ju päls och satt dessutom under en skinnfäll när vi reste på det här sättet. Men ändå var det väldigt kallt, särskilt för mig som inte var van vid sådana temperaturer.

Nu har det gått en del år. Sedan många år är Anna och Erik gifta och har sedan tjänat Gud tillsammans. 1960 mötte de maranatabudskapet och har haft det inom sig sedan dess. De säger:

–Vi kunde inte vara från mötena. Livet och hänförelsen grep oss så.

Nu väntar vi Jesus. Den här världen har inget att ge oss. Vi ser fram emot evigheten tillsammans med Jesus.

– Huvudmålet för oss **PREDIKA EVANGELI**

Lena och Robin Widén med barnen Gabriella, Nadja, Elisa och Mirey.

Lena och Robin Widén bor i Ljungsbro utanför Linköping. Under en period, innan de gifte sig, var de i Nordafrika. De bodde i en kristen kommunitet och där lärde de känna varandra. Robin var där i två omgångar och det omfattar i det närmaste två år sammanlagt. Han talar arabiska (hjälpigt) och gör sig förstådd också på franska, eftersom landet där han vistades är tvåspråkigt. Robin förklarar:

– Jag åkte ner för att hjälpa till och vara ett stöd för Moussa och Noomi, som flyttade ner till Moussas hemland. Till att börja med hade vi lite svårt att få tag i hus och de två första månaderna bodde vi i ett garage, innan vi fick tag i något annat.

– Det är många minnen och upplevelser från den tiden. Allt är väldigt annorlunda än det är i Sverige. Jag tror att det är svårare för en kvinna eftersom de blir speciellt isolerade.

Robin återvände till Sverige och Lena och han gifte sig. Nu har de hunnit få fyra barn och familjen bor i kommuniteten i Jakobslund utanför Ljungsbro.

Arabisktalande vänner

Fortfarande kan Robin kommunicera med de arabisktalande vänner som kommer till församlingen eller som bor på församlingens hotell.

Lena ler när hon berättar en händelse som nu ligger något år tillbaka i tiden: Barnen Widén; Gabriella, Nadja, Elisa och Mirey var hemma tillsammans med de övriga storfamiljsmedlemmarna. Föräldrarna var inte hemma vid detta tillfälle. Plötsligt ringer telefonen i Widéns lägenhet och en av flickorna svarar. Givetvis frågade man efter mamma eller pappa. Svaret kom snabbt och uttömmande:

– Pappa sitter i fängelse, och mamma har åkt till Stockholm...

Intervju: ULLA NÄSHOLM

Vi har sett embryot till något nytt. Det finns en väg, men den är smal. Vi måste bevaras så lyhörda att vi kan höra signalerna. Det kan vi göra genom församlingen. Uppenbarelsens ljus – **FÖRSAMLINGEN** – är sanningens stödjepelare och grundfäste.

är att IUM!

Det lät ju egentligen förfärligt, men den som ringde var bekant med sakernas tillstånd och det blev inte någon chock att få sanningen berättad på det sättet. Hon fortsätter:

– Det är ju klart att det var ganska jobbigt när Robin "satt inne", men människor ställde upp, hörde av sig och vi kände oss aldrig ensamma. Genom att vi bor i storfamilj fick jag ju hjälp med barnen och kunde t ex resa till Stockholm fastän Robin inte var hemma.

Vanligtvis är Lena ganska tystlåten, men vid torgmöten eller andra evangelisationsuppdrag ställer hon gärna upp och är engagerad och "tuff". Om hon har möjlighet medverkar hon också i andra sammankomster och möten, oftast då med sång.

Värnpliktsvägran

För något år sedan satt alltså Robin inne för värnpliktsvägran. 30 år hade han hunnit bli innan "rättvisan" hann ikapp honom. Han fick lämna livsmedelsbussen som han körde och följa med till polisen. Det blev fyra månaders fängelse, varav han avtjänade två. Robin förklarar sitt ställningstagande:

– Det är helt oförenligt för en kristen att döda och att överhuvudtaget bära vapen. För mig är det också helt otänkbart med en annan tjänst inom totalförsvaret. Allt bär militarismens prägel och den är en förbannelse.

– I en krigssituation har vi fortfarande vårt arbete i församlingen och där har vi vår uppgift. Huvudmålet för oss är att predika evangelium. Vi vill leva efter bergspredikan där det står att man ska älska sina fiender. Det är starka ord.

– Genom hela bibeln finner vi en antikrigslinje uttalad av Gud själv. David fick inte bygga Guds tempel, därför att han utgjutit för mycket blod. Vår kallelse är ju att bygga församlingar.

– Jeremia och Hosea i Gamla Testamentet är för mig de profeter som på ett alldeles särskilt sätt förespråkar denna antikrigslinje, även om naturligtvis också de andra hade samma inställning.

– Människor har inte rätt att ta liv.

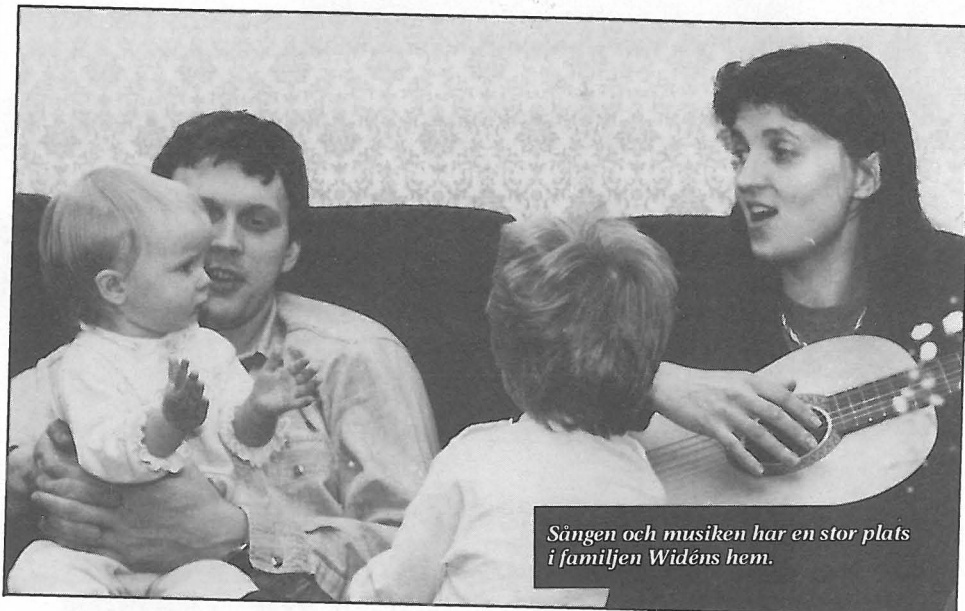
Nu protesterar man mot den inställningen och hänvisar då oftast till Gamla Testamentet, där det står mycket om krig. Men det var Herren som skulle strida för sitt folk och det var aldrig meningen att det skulle utvecklas som det gjorde.

Uttåget ur Egypten

– Gud hjälpte ju sitt folk under uttåget ur Egypten och han hade kunnat hjälpa dem också i fortsättningen om de hade bidat Gud till hjälp och

gare, medan han talar över detta sammanhang. Slutligen tar han en kort paus och fortsätter sedan att utveckla sina tankar:

– Vårt arbete med olika missionscentra är i sig en samhällstjänst mer värd än att ta krigsplacering. Vi har ansvar för människor och det måste vara övergripande. Vi arbetar inte för att förbättra världen, vi väntar att Jesus ska komma! Vi ska gestalta Jesu undervisning i bergspredikan. Kallelsen är att BLI ordet. I

räddning.

– T ex att de skulle ha en kung, det var ett uttryck för folkets vilja – de ville bli som andra folk. De ville också känna att de kunde förlita sig på sin egen styrka. Men så var det inte tänkt att det skulle vara. Det var Gud som skulle vara deras kung. Folket fick sin önskan uppfylld, men de fick själva ta konsekvenserna av det.

– Inget förändras om vi säger att vi ska skrota försvaret, eller att Sverige bör nedrusta, men FÖRSAMLINGEN måste peka på något annat. Det handlar om en strid mellan ljus och mörker.

Praktisera evangelium

– Vi måste praktisera evangelium i våra liv. Det är ju hela tiden en fråga om sådd och skörd. Tänk hur vi utsgut genom vår vapenhandel, för att ta ett exempel. Nu är det klart att det inte bara handlar om vapenhandel, det är också orättfärdighet som slår igenom i handelspolitiken och att vi är med och exploaterar andra länder och folk. På detta måste det komma en dom. Det hjälper inte med ett starkt försvar om man har en dom vilande över sig. Det blir likt kornbröds skakan som kom rullande in i fiendens läger. Händelsen finns beskriven i Domarboken 7.

Robin gestikulerar och blir allt ivri-

liv och i handling. Det är nog lätt att säga, men svårare att realisera. Vi måste hitta vägar där ordet kan gestaltas. Det finns en väg, men den är smal.

– Kommunitetslivet upptäckte jag på skolveckorna på Johannelund. Jag såg gemenskapen mellan syskonen och det dagliga böneumgänget. När jag hade slutat skolan – jag var då 16 år – flyttade jag in i kommuniteten. (Johannelund hade varit EFS teologiska seminarium som Maranataförsamlingen hyrde, när EFS flyttade in i andra lokaler. På Johannelund tog den första storfamiljen form, 1971.)

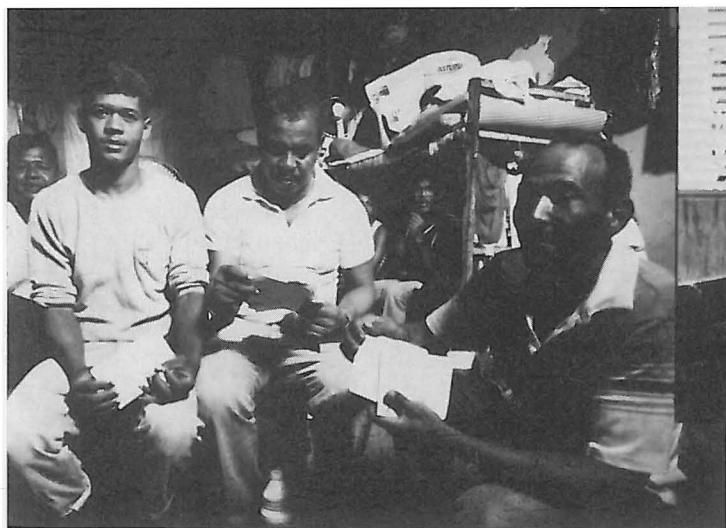
– Det första jag mötte var evangelisationsivern. Vi fick en bunt traktater och så skulle vi inbjudas till möten. Jag förstod genast att evangelisationen var en hjärtesak och märkte engagemanget. Det blev en uppgörelse inom mig – jag fick ta itu med hur jag kände det inför att gå ut på detta sätt, men det var väldigt nyttigt för mig.

Förebilder som gått före

– Idag är det ju en ny situation. Nu har jag familj och vi har fyra barn. Gabriella, den äldsta flickan, undervisas hemma. Det är naturligt för oss. Vi har ju haft förebilder, män-

Fortsättning sidan 27

Tv: Enda ljusningen i fängelset: besök och brev från trossyskonen. Ovan: Äntligen, efter 11 års fängsligt förvar, rättegång, tack vare trossyskonens intensiva påtryckningar.

Carlos, Artemios och Marcelinos LÅNGA VÄG TILL

Text: STINA FRIDOLFSSON

Carlos, Marcelino och Artemio efter fängelsetiden:

-Visst har vi förlorat 15 år. Men vi har vunnit mer. Först frälsningen i Jesus Kristus och sen att komma till Sverige och träffa alla syskon i församlingen.

Det var en av de troende lärare som Comunidad Maranata arbetat tillsammans med i sitt skolarbete som i slutet av år 1985 berättade att han hade en kusin som suttit tio år i fängelse utan att han genom rättegång dömts för det man anklagade honom för. Och detta mot sitt nekande och utan någon form av bevisning. Inte för att vi kunde tro att det var sant, men vi åkte i alla fall ned till justitiepalatset vid ett aviserat rättegångstillfälle. Och där blev vi övertygade om den skrämmande verkligheten: Att det finns människor i dominikanska fängelset som är efter år väntar i hopplös kamp att rättegång ska genomföras.

Det kan tyckas att det var en tillfällighet att vi kom i kontakt med Carlos Pena Roa, Artemio Reyes Gonzalez och Marcelino Segura Medina. Men det kom att innebära en utvidgad och fördjupad kallelse för Comunidad Maranata i Santo Domingo. Och nytt mod för tre män som efter tio års fängsligt förvar gett upp hoppet om att någonsin bli fria. Carlos säger så här:

-Våra anhöriga hade gett upp kampen för oss, och de flesta hade tröttnat på att hälsa på oss. Vi kände oss övergivna av både Gud och människor.

Våra vänner kom från fattiga jordbrukarhem i östra delen av landet, där det är kargt och öknigt. Då det var svårt att få utkomst på annat sätt, gick de in i armén.

År 1975 förövades ett mord på en mycket ansedd och förmögen kaffehandlare i trakten. Av någon kom rykten ut att det var militärer som blivit lejda att begå mordet, och Marcelino, Artemio och Carlos, som alla hörde till en viss politisk falang inom armén, anklagades – en attack mot ledaren av den gruppering de tillhörde, och ett fullständigt ruinerande av livet för våra fängslade bröder och deras familjer.

"Vi kände oss övergivna av både Gud och människor"

Månaderna gick. De anhållna militärerna som framtogs sina uniformer och sin heder på detta förnedrande sätt, väntade att detta fruktansvärda missförstånd skulle avklaras vid kommande rättegång. Alla tre hade grannar, vänner och familjemedlemmar som trovärdiga vittnen till att de när mordet förövades befann sig på annan ort. Marcelino, exempelvis, blev av farbrodern till den mördades

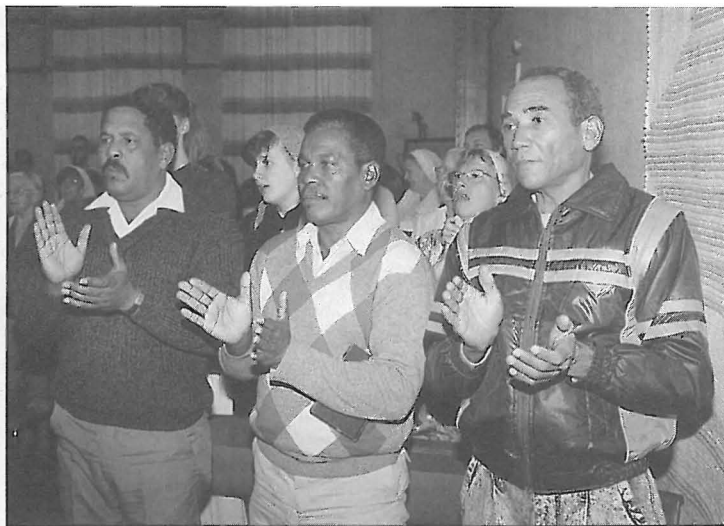
änka ombedd att skjutsa honom till mordplatsen från det angränsande samhälle där de befann sig när budet om det nyss inträffade mordet nådde dem!

Men rättegången dröjde. Häktningförhandlingar hölls, och förutom våra tre vänner, häktades en kaffehandlare som påstods vara den "intellektuelle mördaren" som för att röja sin konkurrent i kaffeproduktionen ur vägen, hade lejt Roa, Marcelino och Artemio som "materiella mördare".

Tiden gick. I dominikansk lagstiftning är häktningstiden begränsad till max tre månader, men vid varje rättegångstillfälle som annonserades och förbereddes, var det något som hindrade rättegången att genomföras. Vittnen hade inte kallats som de skulle – eller kom helt enkelt inte. Åklagaren hade inte hunnit sätta sig in i målet. Advokater, domare eller andra för rättegångens genomförande oundgängliga personer, uteblev. Det hände också att man "glömde" hämta fångarna från häktet!

Månaderna blev år. Uppskov lades till uppskov. De vittnen som troget kommit till rättegångstillfällena, och de vänner och familjemedlemmar som kämpat genom att uppvakta myndighetspersoner och på annat sätt verkat för sina olycksbröders frihet, tröttnade. Det kostade ju också pengar att ta sig till justitiepalatset, och de som på något sätt var inblandade för våra vänners räkning, var fattiga människor.

När Carlos, Artemio och Marcelino suttit fängslade i nära två år, blev en grupp terrorister gripna. De överbevisades om och erkände att de begått

Tv: Över femtio vittnesförhör och över hundra rättegångar dit vittnena aldrig infann sig, gjorde att papper lades till papper i utredningen... Ovan: "Maranatafolket, lyckliga vi är". Våra frigivna bröder sjöng av hjärtans lust tillsammans med syskonen i Sverige. Th: Tre glada frigivna.

FRIHETEN

diverse kriminella handlingar – bland annat mordet på Librado Medina i Neyba, det mord som våra vänner hela denna tid suttit anhängna och häktade för. Eftersom vapnet som tillhört den mördade blev återfunnet hos terroristgruppen, föll medlemmarna till föga och erkände sitt dåd. Det blev även i polisförhöret noterat att de uttryckligt påpekade att de tre ex-militärer som satt anklagade för mordet, absolut inte kunde ha med detta att göra.

Terroristerna blev häktade för diverse våldsdåd, bland annat för detta mord, och häktningsdomen under tecknades av samme domare, som ett år tidigare under tecknat häktningsdomen där våra vänner anklagades för samma brott! Domaren lyckades alltså med konststycket att låta anklaga och häkta två helt olika grupper, som absolut inte kunde ha samband med varandra, för samma brott!

I pressen skrevs om att den först misstänkta gruppen skulle släppas – helt naturligt, eftersom en annan grupp både var överbevisad och hade erkänt. Men så skedde något märkligt. Vid valet 1978 blev det presidentskifte, och politiska fångar fick amnesti. Terroristgruppen, som mördat och stulit vapen och annat i syfte att åstadkomma statskupp, blev benådade. Men våra vänner, som suttit mot sitt nekande, utan minsta bevisning, glömdes kvar i fängelset. De fortsatte kämpa en ojämn kamp för sin frihet. Av hittills outgrundade skäl, verkade motparten (den mördades familj och advokat) mycket nitiskt för att hålla just dessa ex-militärer kvar i fängsligt förvar. Och ti-

den gick.

Det verkar nästan otroligt att våra bröder kunde sitta i elva år innan man lyckades tvinga fram rättegång. Och det skulle knappast ha skett då heller, om det inte varit för en svensk pastor som inte stod ut med att stillatigande få kunskap om dessa för församlingen då okända mäns situation.

Många förundrade sig över att en svensk pastor engagerade sig så för några fattiga, okända dominikaner, som när han lärde känna dem inte ens var kristna och tillhörde någon församling.

"Dopet av fångarna blev oförglömligt"

Arne Imsen satte sig in i rättsfallet. Han drev fram översättning av utredningen och dömsarna mot dessa fångar som efterhand kom att bli våra bröder i tron. Han besökte myndighetspersoner, jurister, journalister och TV-kanaler. Utan transportmedel, traskande gata upp och gata ner i den tropiska värmen.

Arne Imsen kämpade på alla nivåer; nationellt och internationellt. Han besökte fångarna, han uppvaktade institutioner, advokater, åklagare, och inblandade familjemedlemmar.

Från Comunidad Maranata besökte man varje vecka de fängslade männen, som man snart fick räkna som sina bröder. Arne Imsen lyckades så småningom utverka en dags permission för dem – något helt enastående och exklusivt, eftersom

bröderna då inte var dömda i någon instans för mordanklagelserna. Men myndigheterna var smått rädda för den envetne svenske pastorn som aldrig lämnade dem ifred. I samband med denna permission, uttalade våra fängslade vänner sin önskan att äntligen få förenas med församlingen genom dopet, då de redan upplevt frälsning i Kristus och syskongemenskap.

Det var en oförglömlig dag. Hela bostadsområdet upplevde en förtätad atmosfär av Guds närvaro och välbehag. Många grannar från omgivningen trängde sig upp på kommunitetshusets tak, i vars bassäng dopet ägde rum. Och Arne Imsen talade till våra fängslade bröder som började ana något av frihetens innersta väsen:

– Från och med nu, så är ni inte bara våra vänner, utan våra syskon. Det innebär att er fångenskap är vår fångenskap, och vår frihet är er frihet! Fångvaktare, grannar och församlingsmedlemmar förundrade sig, gladdes och bävade. Var detta möjligt? Ja, det var möjligt. Det har åren som följde, bevisat.

Efter drygt elva års väntan, kunde så äntligen rättegången genomföras. Även om den inte var någon seger för rättvisan – summarisk, utan bevisning och vittnen, med en dom som byggde på uppläsande av gamla polisprotokoll – så var den en triumf för processrätten. De som med maktmedel och ekonomiska resurser satt käppar i hjulet för våra bröders

Fortsättning nästa sida

möjligheter till rättslig prövning av de anklagelser de drabbats av, var tvungna att retirera. Men domen föll obönhörligt: Tjugo års fängelse. Våra vänner, som fått nytt mod genom sin tro på Gud och stödet från sina nyfunna syskon i Comunidad Maranata, bet samman tänderna:

–Vi överklagar!

Det kostade många besök på domstolar och advokatkontor, mycken väntan, förhållningar, lögnery och hotelser – men efter ytterligare ett års kamp, genomdrevs rättegång också i appellationsdomstolen. Två dagar tog förhandlingarna; ett andlöst media-uppbåd bevakade resultatet förutom syskonen i församlingen och Arne Imsen som hastade från Sverige för att vara med. Det ryktades om att en mycket delad jury efter påtryckningar från högsta ort, slutligen valde att bekräfta den tjugoåriga domen från första instans.

"Kommunitetens medlemmar anklagades för att smugla knark till fängelset"

Också nu fortsatte kampen, med moraliskt och andligt stöd från trosyskon i Sverige och Norge som dagligen bad till Gud och sände offer till de fängslade syskon som de lärt känna och lida med utan att ha sett dem.

Efter domen i första instansen så gick kommittén för mänskliga rättigheter, representerad av dr Martinez Portorreal in som våra fängslade bröders talesman och försvarare. Dr Portorreal visade ett engagemang av icke vanligt slag, och har förutom de vanliga uppgifterna i samband med rättegångarna, även besökt Maranataförsamlingar i Sverige och Pilgrimsfolket i Norge, sistlidna sommar, varefter han tillsammans med pastor Arne Imsen åkte till Geneve för att där besöka både Internationella Juristkommissionen och FN:s kommission för mänskliga rättigheter för att presentera våra fängslade bröders situation. Dessutom att Arne Imsen, utan någon motivering, vägrats tillträde till landet när han kom för att vara med vid Högsta Domstolens behandling av målet. Under våren tog Högsta Domstolen ställning till ansökan om resning i målet. HD medgav oegentligheter i både process och bevisning, men avslog ändå begäran om resning, med en mycket kryptisk motivering – eller, rättare sagt, utan motivering.

Då begärde våra bröder villkorlig frigivning. Svar på denna ansökan

förhalades vecka efter vecka. Och under denna väntetid inträffade en dramatisk händelse. Några vänner från storfamiljen som skulle besöka Carlos Roa och några andra fångar på fängelset Victoria, tillfångatogs och beskyldes för att försöka smugla in knark i fängelset. Roa, som ju var förment mottagare av knarket, kastades i isoleringscell.

"Glömde hämta fångarna till rättegång"

Efter en intensiv insats från Arne Imsen i Sverige, vilket skakade om hela rättsapparaten i Dominikanska Republiken som blev ordentligt skandaliserad i svensk press, fann man för gott att snabbt – efter tre dygn – släppa de tillfångatagna svenskarna. Men Jeremia, en dominikansk broder i gruppen, kvarhölls i häkte två månader, fastän inte ens åklagaren hade något att andraga mot honom!

Artemio, Carlos och Marcelino har fått sin "frihet". De har återvänt till sina hem och upptäckt att barnen är vuxna, familj, vänner och levnadsomständigheter har blivit främmande. Femton år är en lång tid. Livet måste börja på nytt efter de förutsättningar som nu finns. Men någon bitterhet över den tid, kraft och heder som gått förlorad, märks inte hos våra bröder.

Visst har kampen kostat mycket. Och de som betalat mest kännbart, är våra tre bröder som suttit fängslade. Alla dessa år kan te sig mörka, meningslösa och grymma. Men både som grupp och som individer har de fått utgöra vittnesbörd som lett till nytt hopp för många som inte ser någon ljusning i en genomkorrumperad, rättslös tillvaro. De har fått vinna anhöriga, vänner och medfångar för Kristus, och har i sin situation fått undervisa några trossyskon både i sitt eget land och ett par välfärdsländer i Norden om att man måste dela de fångnas och betrycktas lidanden, och taga del i de heligas behov.

Carlos, Marcelino och Artemio har inte lidit förgäves. De kommer en dag att inför Guds tron få presentera segerbyte som vunnits under deras fångenskaps tid. Som nyhetsproducenten på en av de största radiostationerna i Dominikanska Republiken uttryckte det: Maranata har i vårt land blivit banéret för mänskliga rättigheter! Och i detta banér ser vi alltid bilden av tre män som allvarligt förbjudande blickar mot oss: Artemio Reyes, Carlos Roa och Marcelino Segura. De har fått nytt hem och ny fa-

milj i Comunidad Maranata.

Och äntligen fria fick de alltså åka en lång resa till Sverige. Men det var verkligen inte självklart. Eftersom Carlos, Marcelino och Artemio står under villkorlig frigivning, dömda för mord, har de inte rätt att lämna landet egentligen. Men vid uppvaktningen hos generalprokuratorn, fick de ett specialtillstånd. Något som är mycket ovanligt, men tydligen hade denna tillmötesgående regerings-tjänsteman fått förtroende för oss.

Och nu har de varit tre veckor i Sverige. I passkontrollen, när vi skulle lämna Dominikanska Republiken, träffade vi en poliskapten som väl kände till våra bröders sak, och som också var fast övertygad om deras oskuld, efter de källor han hade.

–Hur känner du dig efter att ha suttit 15 år på detta vis i fängelse?, frågade han Carlos Roa. Och svaret kom med skärpa och övertygelse:

–Visst har jag förlorat 15 år. Men jag har vunnit mer. Först frälsningen i Jesus Kristus, och nu får jag denna resa till Sverige så att jag får träffa alla syskon jag har i församlingen!

Chefstjänstemannen lyssnade förundrad, och tog emot en tidning vi gav honom. Efter femton minuter kom han springande ut till transit-hallen där vi väntade på att gå ombord på flygplanet:

–Har du en sån där Maranata-tidning till? Jag vill ge en till min kompanjon!

Resan till Sverige, som även inkluderade resa till Norge med besök hos Pilgrimsfolket i Brandbu och möten även i huvudstaden, var en sällsam upplevelse för våra bröder som i femton års tid framlevt sitt liv i en fängelsemiljö som är helt obeskrivlig. Närmast går den att likna vid koncentrationslägren i Tyskland under andra världskriget.

"Domaren lyckades med konststycket att låta anklaga och häkta två helt olika grupper för samma brott"

Flygresan var som en överklig dröm för dessa tre män som aldrig suttit så fint, med sådan uppassning och god mat så fint serverat! Och väl framme i Stockholm väntade en hel skara från församlingen och bibelskolans elever i ankomsthallen, sjungande "Camino voy a Canaan" (Jag är på väg till himlens land) för våra omtumlade vänner, med omfamningar och välkomstblommor – de var va-

-KORRUPTIONEN kan inte övervinnas

Doktor Ramon Martinez Portorreal, ordförande för Kommittén för Mänskliga Rättigheter, förklarade varför kommittén engagerade sig i målet med de tre ex-militärerna:

–Om inte kommittén eller någon inflytelserik advokat hade börjat engagera sig i detta mål, så hade det inte hänt något. Försvarsadvokaterna hade inte alls gjort vad på dem ankom. Det fanns också vissa element i utredningen som utmanade kommittén för mänskliga rättigheter att engagera sig i fallet.

På frågan om det var meningsfullt att satsa så mycket tid, kraft och resurser för tre personer som det har skett här, svarade dr Martinez:

–Den orättfärdighet vi ständigt kämpar emot, kan inte mätas i antal personer man gör sin insats för, utan

vilka övergrepp de utsatts för. Det gör att kampen har värde, om så vore för en enda person. Utredningen, och sedan hela processen från lägsta instans till högsta, visar hur alla som det åvilade att handla, flytt undan sitt ansvar.

–Korruptionen kan inte övervinnas. Den har att göra med den ekonomiska, sociala och politiska situationen i landet. Men man kan hejda den till en viss gräns. Framför allt är det ett socialt problem. Med bättre administration, skulle vi reducera korruptionen en hel del, men då kvarstår ju en massa andra problem. Man måste kämpa för mänskliga rättigheter på alla nivåer. Samhället borde fungera för människans skull, och inte människan för samhället.

Det svåraste problemet här i landet

är att människor inte får utbildning och kunskap. Ett annat problem är att den juridiska strukturen i landet bara är en yttre form som inte fungerar. Och då analfabetismen är så hög att sextio procent av befolkningen inte kan läsa, då är det nästan omöjligt att tackla svårigheterna. De som är offer för olika övergrepp, förstår inte ens att de är offer!

Hemligheten att lyckas i kampen för mänskliga rättigheter, är att upplösa offren om deras rättigheter.

Arne Imsen:

-Jag ville tro att Dominikanska Republiken var en rättsstat

Så här uttryckte sig Arne Imsen vid frågan om varför han så engagerade sig för tre okända män i Dominikanska Republiken:

–Jag blev mållös när jag hörde om att tre män suttit fängslade i över tio år utan rättegång, och började fundera om Dominikanska Republiken saknade regler för anhållan och häktning. Jag beslöt att undersöka vad lagen sade, och hur den tillämpades. Då tog jag aldrig ställning till skuldfrågan. Jag fann inget fel på lagstiftningen. Jag tog del av de internationella konventioner som är ratifierade av dominikansk jurisdiktion, och integrerade med den dominikanska lagstiftningen. Jag läste även upp dem för olika ämbetsmän som medgav deras giltighet. Men de var inte intresserade av tillämpningen, utan så rent ut att dessa konventioner inte tillämpas!

Jag förstod att systemet var fel, men att korruptionen var så omfattande och djup, att den innebar fullständig rättslöshet för dem som saknade ekonomiska tillgångar, detta ville jag inte inse. Jag ville tro att Dominikanska Republiken var en rätts-

stat, med en prestige som den ville upprätthålla, och att det fanns en opartisk domstol med medveten vilja att skipa rättvisa. Men snart stod det klart för mig att det inte existerade oberoende och opartisk domstol. Av flera skäl, men framför allt därför att ämbetsmännen i många fall var alldeles för komprometterade mutkolvar. Oberoende av de mycket problematiska förhållandena, handlade det om människor. Det var absolut nödvändigt att markera en okuvlig vilja att komma dem till hjälp. Jag hoppades i det längsta att dessa tre män var avskräckande exempel på maktmissbruk; enastående i sitt slag. Så småningom kom jag underfund med att så var inte fallet. Det visade sig nämligen att de hade så många olycksbröder, att det är fullt korrekt att tala om ett rättsvidrigt mönster.

Förutom fängelsemiljön, som ju är helt förödande för varje människa som hamnar i den, så var det svårt att se den uppenbara bristen på vilja att hugga tag i problemen och försöka hitta humana lösningar där sådana var möjliga med relativt små resurser. Tjänstemännens vanmakt

och apati på den punkten, förtog kraften av alla positiva försök att hjälpa åtminstone de mest utsatta. Många tjänstemän gjorde definitivt ingenting för detta misshandlade klientel, förrän de hade fått privata dusörer.

Denna utväg att betala mutor är inte en ekonomisk, utan en moralisk fråga. Man kan som kristen inte vara med och konservera korruptionen, och den kristna församlingen måste till varje pris markera sitt avståndstagande på ett så tydligt sätt, att avskyn inte kan missförstås. Jag gjorde iakttagelser som på sitt sätt avslöjar människan i systemet. Gång på gång såg jag hur män och kvinnor på framskjutna poster slog ut sina armar och uttalade sin goda vilja att hjälpa till för att lösa problem och konflikter. Denna utstrålning av charm och välvilja var imponerande, men då det stod klart att de utlovade insatserna inte skulle ge något ekonomiskt utbyte, upphörde engagemanget och svalnade entusiasmen. Det var profitbegäret som glödde...

–Idag kan vi frambära ett GLÄDJEHUDSKAP!

Det står i 2:a Konungaboken 7:3 om fyra spetälska män som uppehöll sig utanför stadsmuren. Jag upplever att det är där vi befinner oss också, utanför allt det fina välordnade, som kan tyckas fint i världen. Men vi har blivit märkta av det vi tagit emot utav Jesus Kristus. Vi kan inte finna oss till rätta någon annanstans.

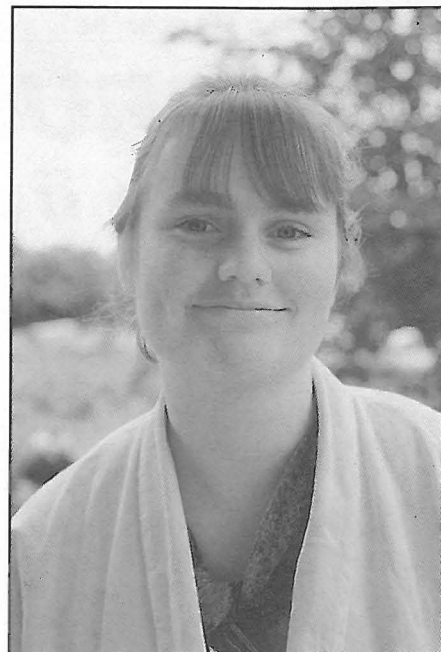
De här fyra spetälska männen bestämmer sig för att gå in i lägret i alla fall. Det står så här i 2 Kon 7:4: "Om vi besluta oss för att gå in i staden då nu hungersnöd är i staden så skola vi dö där, om vi stanna här skola vi ock dö, välan då, låt oss gå in till Araméernas läger. Låter de oss leva så får vi leva, och döda de oss så må vi dö." När de kommer in i lägret finner de att Herren har gjort verket. Gud har jagat fienden på flykten och de finner rikedomar, mat och allt gott. Men så står det så här: "När de spetälska nu kommo till utkanten av lägret och åto

och drucko och togo därur silver och guld och kläder och gingo så bort och gömde det."

Är det inte det vi många gånger gör? När vi har ätit och druckit av det goda Herren ger oss, går vi bort och gömmer det. Men sen sa de till varandra så här: "Vi bete oss icke rätt, idag kunna vi frambära ett glädjehudskap. Men om vi nu tåga och vänta till imorgon tills det bliver dager så skall det tillräknas oss såsom missgärning. Idag kunna vi frambära ett glädjehudskap."

Det är de här orden som har ringt inom mig. De hade inga mänskliga resurser, inga möjligheter och inget gott att vänta sig men ändå så bestämde de sig för att gå.

Jag upplever att det är den situationen vi befinner oss i. Vi har inget annat val, för det vi har fått av Jesus Kristus tvingar oss vidare. Vi kommer inte att platsa i den här världen.

Många gånger känns ansvaret tungt, men en sångstrof har ringt inom mig: "...Hans namn vare ära det håller, att leva och dö på hans bud. Det verk som är utfört för Jesus, det skall evigt bestå inför Gud."

Må vi ta vara på det vi hört så vi inte går hem och gömmer det, när vi ser människorna utanför vår dörr, som går under.

Sandy Dahlberg:

–Vi måste börja om!

Jag stod hemma vid vägen och såg en man köra av den och dö bara några meter ifrån mig, och en släkting har också dött helt hastigt. Livet är oåterkalleligt. Man känner hur tillfällena passerar. Och vad har vi gjort för deras frälsning? Gud vill väcka oss på nytt om vår dödlighet.

Det är en sång jag kom att läsa som blev levande, och det är sången: "O, att den elden redan brunne som du O Jesus tända vill. O, att all världen redan funne den frid som hör Guds rike till." Det sägs att den här sången sjöngs ofta i varmt religiösa hem förr. Jag tror att vi får börja om att sjunga den: "O, att den elden redan brunne".

I Lukas 12:49 säger Jesus: "Jag har kommit för att tända en eld på jorden; och huru gärna ville jag icke, att den redan brunne! Men jag måste genomgå ett dop; och huru ängslas jag icke, till dess att det är fullbordat!" Jag

läste i en ordförklaring att: Jesus måste genomgå ett fruktansvärt dop! "...Men huru ängslas jag icke till dess att det är fullbordat". Han ängslades, han vändades för din och min frälsning.

Får jag fråga dig när du sist ängslades för någons frälsning? Jag tror att vi verkligen måste börja om. Vi ska göra räkenskap för våra liv. Han ska utkräva blod av vår hand därför att vi inte har varnat människorna. Vi har avtvätt oss om vi har sagt ett ord till dem – det är ju deras sak att ta emot.

Tänk att Jesus ängslades till dess att hans verk var fullbordat. Han kunde ha gått en lättare väg. Och han sa: "Gånge denna kalk ifrån mig." Därför att han hade samma känsla som vi. Han skulle velat slippa den här tyngre vägen. "Gånge denna kalk ifrån mig men ske din vilja icke min." Och vi vet att när han utropade: "Det är fullbordat!", då öppnades himlen. Och den står vidöppen än idag. Kom ihåg att allt är fullbordat!

–Glädjen fullkomlig när vi delar med oss!

Jag träffar mycket folk i arbetet och jag har tänkt mycket på att de behöver möta Gud. Och för ett tag sen kom det till mig ett ord, och det var "predika". Jag började söka efter det här välkända ordet "*tron kommer genom predikan och predikan genom Guds ord*". I ordboken står det att "predika", är "såsom en härold förkunna". Och av en härold krävs det att han ska göra sin stämma hörd och vara trogen det budskap han har

fått till punkt och pricka. Sedan får han återgå till källan. Och det vet vi är Guds ord, genom bön och bibelläsning.

Jesus kommer till kvinnan i Sykar och det står så här: "*Var och en som dricker av detta vatten han bliver törstig igen, men den som dricker av det vatten jag giver honom han skall aldrig någonsin törsta, utan det vatten jag giver honom skall bli i honom en källa vars vatten springer upp till evigt liv*".

Vår glädje blir aldrig fullkomlig förrän vi har delat med oss. Det var någon som sa att tiden är som en livets öken – människor söker och hittar vatten, men den källan har alltid en botten. Men vi är tvungna för vårt samvetes skull att dela med oss och säga: "Här! Kom, vi har hittat det eviga vattnet, det eviga livet, och det är Jesus!"

Text: ANGELICA PIO

Första gången jag blev gripen av Jesus på ett speciellt sätt, var när min mamma läste ur bibeln för mig på kvällen – som hon brukade göra. Jag är uppväxt i ett kristet hem och har många gånger hört om att Jesus dog på korset. Jag tyckte det var så

Jesus frågade bara efter Faderns vilja –det är vår RÄDDNING!

hemskt, och tänkte på det där. En kväll när mamma läste, slog det mig: Men då dog han ju istället för MIG!

Man har hört detta så många gånger, och ibland får man en känsla av att människor inte tänker på att det gäller just dem, utan mest att Jesus dog för att försona hela världen.

Jesus blir kärare för varje dag. Varje dag ser jag något nytt hos Honom. Människor kan man bli besviken på, inte på Jesus.

I Jesaja 53:11–12 läser vi: "*Ja, av den vedermöda hans själ har utstått, skall han se frukt och så bliva mättad. Genom sin kunskap skall han göra många rättfärdiga, han den rättfärdige, min tjänare, i det han bär deras missgärningar. Därför skall jag tillskifta honom hans lott bland de många, och med talrika skaror skall han få utskifta byte, eftersom han utgav sitt liv i döden och blev räknad bland överträdare, han som bar mångas synder och bad för överträdarna*".

När Jesus korsfästes opponerade

han sig inte, utan underkastade sig hans Faders vilja. Det är vår räddning.

Vi kan läsa om hur han kämpade i Getsemane. Han sa: "*Om det är möjligt, så gånge denna kalk ifrån mig*". Alltså: Om det finns någon möjlighet för mig att slippa gå den här vägen, så låt mig slippa. Vi vet att han gjorde detta därför att Han älskar oss. Hans kärlek var så stark, så han kunde göra detta. Jesus skulle bli gjord till synd. Det är ett lidande att bli gjord till synd. Han som var ren, var Guds son, och som inte hade vänt sig från Gud under hela sitt liv.

När han hängde på korset, sa han: "*Det är fullbordat*." Men han sa också: "*Jag törstar*." Människorna runt omkring korset förstod inte vad det var han törstade efter, så de stack upp en svamp med ättikvin till honom att dricka. Jesus vill se frukt av sitt lidande, som Jesaja beskriver. Han vill få sin törst släckt, och det får han när han ser människor ta emot frälsning.

–Ta vara
på TRON!

Text: KATRIN ESTÉVEZ

Det står i 1 Joh 5:4: "*Ty allt som är fött av Gud, det övervinner världen; och detta är den seger, som har övervunnit världen: vår tro*." Det är detta som är så dyrbart – vår tro. Det är den som ska övervinna. Det finns så mycket som vi kan utträta på olika sätt, men det står att det enda som kommer att bestå, är det vi fått av Gud.

Det är märkligt att man inte kan komma ifrån det. Har man blivit märkt en gång av tron och gudsupplevelsen, är det som att Gud inte släpper oss, utan kommer om och om igen och drar oss till sig.

Det är hans uppsökande kärlek. Han vill så gärna använda oss, och vill att vi ska bli ett ler i hans hand. Och det är ju bara nåd att få vara det. Det är det rikaste man kan uppleva – att få vara ett redskap i hans hand. Det är det som kommer att bära frukt, det som kommer att bestå.

Ta verkligen vara på de här orden och det som du en gång kanske upplevde. Låt inte tron gå förlorad, det finns ju så mycket som vill slita den ifrån oss. Ta vara på den för den är dyrbar!

—Vi måste stöta i basunen!

Om inte vi stöter i basunen, kommer Gud att utkräva det av vår hand. Vi kan inte bara säga: "Jag är frälst!", och slå oss till ro med det. Vi har ett fruktansvärt ansvar inför varje människa vi möter, att vittna om frälsningen...

Det är några bibelversar i Hesekiel som inte har lämnat mig. Det är Hesekiel 33:2: *"Du människobarn, tala till dina landsmän och säg till dem: Om jag vill låta svärdet komma över ett land, och folket i landet har utsett bland sig en man som det har gjort till sin väktare, och denne ser svärdet komma över landet och stöter i basunen och varnar folket, men den som får höra basunljudet ändå icke låter varna sig, och svärdet sedan kommer och tager honom bort, då kommer hans blod över hans eget huvud. Ty han hörde ju basunljudet, men lät icke varna sig; därför kommer hans blod över honom själv. Om han hade låtit varna sig, så hade han räddat sitt liv. Men om väktaren ser svärdet komma och icke stöter i basunen och folket så icke bliver varnat, och svärdet sedan kommer och tager bort någon bland dem, då blir visserligen denne borttagen genom sin egen missgärning, men hans blod skall jag utkräva av väktarens hand. Dig, du människobarn, har jag satt till en väktare för Israels hus, för att du å mina vägnar skall varna dem, när du hör ett ord från min mun".*

Det är ett enormt ansvar vi har och jag känner hur det lägger sig tungt på mig. Därför att om inte vi stöter i basunen då kommer Gud att utkräva det av vår hand. Vi kan inte bara säga: "Jag är frälst", och så slå oss till ro

med det och tänka att vi kan vandra till himlen utan besvär, för vi har räddat våra egna själar. Och att det på något sätt skulle vara nog inför Gud. Nej, vi har ett fruktansvärt ansvar. Gud har gett oss ett ansvar för varje människa vi möter och får ett tillfälle att vittna för. Och han kommer att utkräva deras blod av oss om vi underlåter att vittna för dem och på så sätt ge dessa människor samma chans som vi av nåd fått av Gud.

Inför det här så känner jag: Jesus hjälp mig, jag klarar inte det här! Men det underbara är att vi får komma med det vi har, för då gör Gud resten. Om vi ingenting har så får vi lägga vårt ingenting inför Gud, så gör han resten. Och då får han en chans att göra det han vill med det.

Den tiden är förbi då vi kunde leka. Det är allvar nu! Nu gäller det död eller liv, den sista korta tid som är kvar. Om inte vi ställer oss till Guds förfogande kommer det att komma över våra egna huvuden en dag.

Vi måste också se till att vi får det här djupet i våra hjärtan som det står om i liknelsen om himmelriket (Matt 13).

"En del av sådden föll på sten grunden där den inte hade mycket jord och den kom strax upp eftersom den inte

hade mycket jord, men när solen hade gått upp förbrändes det, och eftersom det inte hade någon rot, torkade det bort". Solen ser jag här som en bild på Guds härlighet. När Guds sanning genomlyser människan visar det sig vad som finns i hjärtat, längst inne, vad det finns för kvalitéer. Vi ser alltför ofta hur en människa blir frälst på ytan, det går aldrig ner på djupet. Och följden blir att vid första lilla storm så tappar hon fästet och blir efter på vägen. Hon saknar rot.

Vi måste se till att vi är djupt rotade i Gud och Guds ord, särskilt nu den här sista tiden. Ja, det blir vår enda räddning därför att nu, mer än någonsin, kommer det att storma. Och det vet vi ju alla att ett träd som inte har någon rot, det ramlar ju omkull. Men om vi söker Guds ledning i Ordet och i bönen då kommer han att hjälpa oss. Och då får vi den här kärleken och nöden som driver oss ut till människorna, och då har vi också någonting att ge dem.

Vi måste gå ut och stöta i basunen!

-JAG VILLE TRO ATT...

fortsättning från sidan 19

SVårigheterna att kämpa för rätten är enorma. Man måste bereda sig på en lång och intensiv strid med rättfärdiga vapen för att bekämpa denna ondska. Ståndaktigheten ger lön, och ständiga uppvaktningar och påminnelser blir i längden enerverande för varje maktmissbrukare.

Genom kampen har jag vunnit först och främst insikt i hur förnedrande och kränkande bestickningar och mutor är för allt människovärde. För det andra att lismande, inställsamma och smickrande makthavare i verkligheten är mänsklighetens största och farligaste fiender. Egentligen har de förverkat all rätt att existera i och representera en rättsstat!

Kampen för våra tre bröders frihet

är ju ännu inte avslutad. Den fortsätter på internationell nivå, med nya framstötter i andra organ där det förhoppningsvis ska gå att vinna gehör för det självklara kravet att de tre dominikanerna ska tillerkännas sina elementära mänskliga fri- och rättigheter.

Helt uppenbart är att satsningen för våra bröders frihet har tagit tid, krafter och resurser från andra arbetsuppgifter. Sådana överväganden blir emellertid ganska intetsägande, då engagemanget blir en kallelsefråga. Man kan helt enkelt inte spekulera i effekterna och resultaten, utan i förtröstan överlämna den domen åt uppdragsgivaren.

Korruptionen kan aldrig övervinnas. Den sitter alldeles för djupt, och tarvar sådana omvälvningar som ingen är beredd att betala priset för. Den kommer att utbreda sig, och bli

allt mera raffinerad i alla delar av världen. Det finns botemedel, men medicinen är för dyr för ett släkte som hellre låter sig förödmjukas, än med sitt eget liv som insats erövra och behålla personlig frihet och integritet.

VÄCKELSE är svaret, och väckelse i detta sammanhang är att bejaka korset och försaka sig själv.

MISSIONEN

—Guds hjärtesak!

Maranataförsamlingen i Sthlm
Pg 44 10 05-6

Stöd ej kompromissande kristendom i Sovjet

Den senaste tidens förändringar i Sovjetunionen har fångat världens uppmärksamhet. Särskilt de kristna har en anledning att hålla ett öga på de förändringarna:

Efter att i över ett halvt sekel ha brutalt förföljt våra ryska bröder, har de sovjetiska myndigheterna frigivit kristna från fängelserna, arbetslägren och de psykiatriska klinikerna. Vidare, efter att under många år behövt se hur kristna hem har blivit genomsökta och biblar konfiskerade, har nu postens reglemente reviderats så att kristen litteratur kan skickas in i landet. Medan det inte kan sägas att förföljelsen fullständigt har stoppats, kan ryska kristna evangelisera öppet och sköta om bärbara bokständer – aktiviteter som intill nyligen skulle ha inneburit en omedelbar arrest.

Den spännande möjligheten att sända Guds ord in i Sovjetunionen, är det inte att undra på att kristna grupper har skyndat sig att delta. Men, det är sorgligt att behöva se att många bibeltroende – troende kristna, i sin nitälskan att hjälpa till att sprida evangelium, omedvetet stöder och stärker en kompromissande form av kristendom i SSSR som de skulle avvisa i sina hemländer.

"Registrerings"-processen

Många av de stort uppslagna kampanjerna för att samla in pengar för biblar till Ryssland riktar sin verksamhet mot de registrerade kyrkorna i SSSR. Vad är en "registrerad" kyrka? Ända sedan 1929 har Sovjetunionens ateistiska regering strävat efter att styra, infiltrera och kontrollera församlingar genom "registrerings"-processen.

En församling som accepterade att registreras hade redan accepterat att kompromissa med skriften genom att tillåta den ateistiska regeringens kontroll.

Under de årtionden när de troende vägrade kompromissa, utstod misshandel, fängelse, arbetsläger,

Text: GEORGIJ VINS
(Övers: HANS LINDELÖW)

Med den spännande möjligheten att sända Guds ord in i Sovjetunionen, är det inte att undra på att kristna grupper skyndat sig att delta.

Men det är sorgligt att behöva se att många troende i sin nitälskan att sprida evangelium istället omedvetet stöder och stärker en kompromissande form av kristendom i Sovjet som de skulle avvisa i sina hemländer.

förvisning till Sibirien eller t.o.m. psykiatrisk internering för sin tro, blev pastorerna från de registrerade kyrkorna ofta sända utomlands. De blev medlemmar eller t.o.m. ledare för Kyrkornas Världsråd eller Världsbaptistalliansen.

De verkade som redskap för att förverkliga Sovjetunionens politiska målsättningar i religiösa sammanhang och försökte övertyga världen att SSSR verkligen hade religionsfrihet. De t.o.m. gjorde uttalanden om att alla kristna fångar i Sovjet var rätteligen kriminella och inte förföljda för sin tro.

Ytliga förändringar

Även om de registrerade All-union Rådet för Evangeliskt Kristna och Baptister, (AUEKB) nyligen har bytt namn (nu kallas det Unionen för

Evangeliskt Kristna och Baptister, UEKB) och skyfflat om titlar och plikter bland sina medlemmar, så är förändringarna ytliga: organisationens underliggande natur och dess förhållande till regeringen förblir desamma. En del kyrkoledare i Väst försöker förklara saken så, att registrerade regionala pastorer (tex i Ukraina och Moldavien) är mer fundamentaliska än deras kollegor i Moskva, men detta är ett bedrägeri.

Många Väst-missionärer skeppar aktivt över biblar till Sovjetunionen och överlämnar dessa åt ledningen för de registrerade kyrkorna. Dessa kyrkor i sin tur säljer de biblar som fritt har donerats till andligt uthungrade sovjetiska medborgare för en omfattande summa.

Kompromissande kyrkor

I en ännu mer alarmerande händelsekedja, ser vi nu att registrerade kyrkoledare som en gång togs emot bara i de liberala kyrkorna i Väst nu välkomnas av mer fundamentaliska kretsar i USA och Kanada. De ber om mer biblar (vilka kommer att säljas) och breddar sina kontakter, som de använder för sovjetiska, politiska syften ibland amerikanska missioner och kyrkor. Det är nedslående att bevitna hur många fundamentaliska församlingar och grupper som en gång stod med och bad för den förföljda församlingen nu tycks ha glömt dem och förenar sina händer med de kompromissande kyrkorna i SSSR.

Det är naturligtvis förståeligt att en pastor eller en mission kan studsa till för en inbjudan att sträcka ut sin verksamhet in i Sovjetunionen. Men är det nödvändigt att understödja och legitimerar de kyrkor som konstant var redo att kompromissa med sin övertygelse? Det är tydligt att inte alla i en registrerad församling eller kyrka är samarbetsvilliga till KGB, och att samarbeta med de regerings-stödda kyrkorna

Fortsättning sidan 30

-FÄNGELSETS KEDJOR...

fortsättning från sidan 11

nog att bli torterad. Att sedan sörja över att man blir torterad är ännu värre.

Våra torterade bröder och systrar hade bara en sak i tankarna: Hur skall jag kunna få min torterare att ta emot Kristus så att även han kan komma till himmelen?

Vanligtvis blir folk som lyssnar på mig missnöjda. När de hör att pastor Wurmbrand skall tala, en man som suttit fjorton år i fängelse, så väntar de sig att få se någon med ett melanholiskt ansikte och som talar med sorg i rösten: 'Å, hur fruktansvärt illa det har varit'. Men var är glädjen? Vi var ju aldrig ensamma i fängelset, vi var i fängelset med våra bröder och Jesus Kristus. Och en brud är aldrig olycklig tillsammans med sin brudgum.

Flickan Ann-Marie, tänkte inte på sina lidanden. Hon tänkte på sin torterare som gick ett fruktansvärt öde tillmötes. Till helvetet, vilket är mycket värre än att hon måste lida en timme eller två. Och hon försökte att vittna om Jesus. Vi hade alltid tillfällena att tala om Jesus, därför att även torterare behöver raster. Att tortera är ett mycket tungt arbete. De blev trötta och en gång frågade en torterare mig 'Varför skriker du så högt när jag slår dig?'. Jag svarade: -Därför att det gör ont. Då sade han "Smärta? Du vet inte vad smärta är! Min smärta är mångdubbelt värre. Du får stryka i en halvtimme men sen har jag inte mer tid med dig för att jag har så många andra som skall torteras. Efter din halvtimme så får du ju vila i cellen, men jag måste slå och tortera åtta timmar om dagen, sex dagar i veckan, trettio dagar i månaden, tolv månader om året och jag har haft detta jobb i tio år!

Den enda musik jag hör är ert skrikande och piskans vinande. Jag blir galen av detta arbete och jag lider mer än dig. Efter en arbetsdag går jag till en krog och super mig full, sedan går jag hem och slår min fru också. Detta har jag gjort i tio år. Jag lider mer än du!"

Slår förgäves

De börjar åtta på morgonen, halv elva tar dom rast och dricker kaffe och röker, var du rökare så bjöd dom dig på en cigarett, de försökte skämta och man kunde prata med dem. Under denna halvtimme försökte dom att vara någorlunda trevliga, och de kristna använde alltid dessa kafferaster för att vittna om Jesus. Ann-Marie talade med sin torterare och hon sade: "Du slår mig förgäves. Du kan

Richard Wurmbrands fru, Sabina, blev placerad i ett annat fängelse än sin make. Hon fick inte se honom på 14 år.

aldrig slå ut min kärlek till Gud eller min kärlek till dig, för jag älskar dig också". Han svarade: "Dumma flicka, skall du tala med mig om kärlek? Vi har inte tagit hit dig utav kärlek! Vi har tagit hit dig för att få fram uppgifter om den hemliga församlingen." Men hon insisterade: "Jag måste få berätta någonting viktigt för dig.

När du slog och torterade mig såg jag vilka vackra händer du har. Jag kan tänka mig vilken lycka din fru får känna när du smeker henne. Du njuter av det och det gör din fru också. Ni gläds båda av smekandet. Nu frågar jag dig om det inte är bättre att smeka än att slå? När man smeker så har bägge glädje, men när man slår har inte någon glädje. Jag skall säga dig ytterligare: "Du har mycket vackra läppar och jag kan tänka mig hur din fru njöt när du gav henne den första kyssen. Både hon och du gillade det. Är då inte kyssande bättre än att svära och skrika?

Då slog han henne, men hon fortsatte: "Jag har en pojkvän, alla flickor beundrar sina pojkvänner, men min pojkvän är någonting speciellt! Inte bara det att han älskar, Han ÄR kärleken. Han gav sitt liv för mig, han gav upp allt för mig och hans kärlek finns även i mitt hjärta så nu kan jag bara älska.

Då slog han henne hårt med knyt-näven så att hon föll ned på betong-

golvet och slog i huvudet och svimmade. När hon efter några minuter vaknade upp igen så satt han tyst på en stol. Han skrek åt henne: "Du dåraktiga flicka! Vad heter din pojkvän? När du låg avsvimmad så tänkte jag: den här flickan har en smart pojkvän som lärt henne något vackert. Jag har aldrig tänkt på det förut, men det är rätt. Att smeka istället för att slå och kyssas istället för att svära ock skrika. Vem är denna pojkvän? Hans namn är Jesus Kristus, svarade hon. Han har lärt mig att älska alla.

"Döp mig, annars skjuter jag!"

Då frågade officeren: "Kan han bli även min vän?" Hon sade: Du kan få bli hans vän, du måste ångra dina synder och födas på nytt, du måste döpas." "Vad betyder dop, frågade han. "Det betyder att man går ned i vattnet och överger sig åt någon annan, han skall doppa dig i vattnet och säga 'Jag döper dig i Faderns, Sonens och den helige Andes namn'. Då sade han "Jag vill att du döper mig!" Hon svarade "Jag kan inte döpa", vilket inte var sant därför att i ett sådan speciell situation kan vem som helst döpa, men hon svarade 'Jag kan inte döpa'.

Och nu kommer det mest häpnadsväckande som jag har hört i mitt liv. I hela församlingens historia har jag aldrig hört något så vackert: Kommunistofficeren tog ut sin revolver, siktade på henne och skrek: "Döp mig, annars skjuter jag dig". Han gjorde precis vad Jesus anbefallt: Matt 10; "Vi måste intaga Guds rike med våld". Han ville in i Guds rike, om han så måste bruka våld. Sedan tog han henne till en vattendamm som fanns på fängelsegården, kastade i henne och klev sedan själv ned i vattnet. Detta var en rejäl omvändelse vilket sedan visade i att han riskerade sitt liv genom att befria henne ifrån fängelset.

Ann-Marie är fri idag och bor i USA, jag har talat med henne personligen. Detta är att vinnas av Jesus Kristus. Jesus vann först denna flickan och för henne var kristendomen inte något formellt. Skandinaviska kristna sjunger i allmänhet en gång i veckan. Vi i fängelset sjöng varje dag. Lärkor och näktergalar sjunger varje dag. Det är bara kristna som sjunger en gång i veckan. Vi sjöng varje dag, och vi hade instrument.

Kommunisterna har varit mycket vänliga mot oss, de visste att vi gillade att prisa Gud med musikinstrument och varje kristen som kom in i fängelset fick ett musikinstrument, mycket bättre än i svenska fängelser. I svenska fängelser får man inga musikinstrument men kommunisterna gav oss instrument, inte mandoliner

eller violiner, det skulle ha varit för dyrt. Vi fick istället kedjor runt armläder och vrister, och vi upptäckte att dessa var utmärkta instrument och vi sjöng samtidigt som vi slog med kedjorna för att få fram ett klingande läte. Det är att ha glädje i Herren.

Jag är 81 år gammal och har svag hälsa, jag var mycket trött ikväll men jag sade till mig själv: 'du måste gå'. Kanske kan jag väcka en sång till liv i deras hjärtan. Den här flickan kunde vittna om Jesus för en kommunistofficer, och här i det fria Sverige har vi ju full frihet att vittna om Jesus.

Jag vill att ni inte bara skall känna till något om Jesus utan att ni blir vunnna av honom, att ni skall bli hans brud.

Det skall bli bröllop, Lammets bröllop står det i skriften.

Jag är fri nu, men lidandet i kommunistländerna fortsätter, liksom i muslimska länder. Fruktsvärda saker händer där. Saddam Hussein har dödat femtusen kristna med giftgas och i kommunistländerna händer fruktsvärda saker. Det visades även här i Sverige.

Rumänien har koncentrationsläger för barn. Barn från 3 till 7 år kan inte tala därför att de har suttit i isoleringscell. De har aldrig talat med någon. När de blir hungriga gråter de inte, därför att de vet att det inte hjälper. De får ingen mat. De vet inte vad toalett eller potta är för något eller hur man använder dem. Fruktsvärda saker som barn får genomlida. Och i Ryssland har man visat en dokumentär om ett barn som tvingades att äta sin mormors kött. Och barn har blivit slagna i sina föräldrars närvaro för att få föräldrarna att avslöja saker.

Vår syster Haikiri Buschka har denna vecka släppts fri från ett Albanskt fängelse efter trettionio år i fängelse. Hon sattes i fängelse för 39 år sedan med en 6 månaders baby, som var blindfödd. Detta barn har växt upp i fängelset och är nu 39 år gammalt. Hur kan något sådant ske? Svenska tidningar uppmärksammar händelser som dessa med likgiltighet. Och kärlekens motsats är inte hatet utan likgiltigheten! Det händer, folk läser det i tidningar, ser det på TV, men det griper inte deras hjärtan.

Jag satt i fängelse med en pastor som hette Demetr, han var 60 år gammal och dom slog honom med en hammare på ryggraden så illa att han blev förlamad från nacken och nedåt. Han kunde bara röra huvudet. Detta är värre än döden. Han kan inte ens dricka ett glas vatten utan hjälp. I 20 år har han varit förlamad och nu har det blivit revolution

Var med i HERRENS KRIG!

"Skall ni då stanna här, under det att edra bröder drar ut i krig?" (4 Mos 32:6)

Att överlåta obehagliga sanningar åt andra, när man själv kan slippa att ha något med dem att göra, det är något som i alla tider hört till de mänskliga svagheter. Alla har vi faktiskt upplevt att andra har kämpat för oss. Det gäller sociala förmåner och välfärd. Den ena generationen skördar vad den förra har sått.

På det andliga området är det likadant. Fäderna arbetade, och barnen skördade välsignelse av det som blev gjort. Men det finns alltid mer land att inta. Det kommer alltid att finnas möjligheter att kämpa i Herrens krig.

Det är så lätt att gömma sig undan och överlåta åt andra att bana väg. Det kan ju också hända att den som står i stridens hetta kan göra något som enligt "förstå-sig-påare" borde varit annorlunda, och kanske till och med att de har rätt ibland. Det är inte alltid så enkelt att göra allt på rätt sätt, och det är så mycket lättare att gömma sig och bedöma andras insatser.

Guds rike har inte gått fram för att de som kämpat varit ofelbara och gjort allt till allas belåtenhet. Gud har faktiskt använt svaga människor. Det betyder inte, att de har varit obetydliga eller mindervärdiga. Det har varit vanliga människor, frälsta av Guds stora nåd. För att det är så kan Gud använda även oss. Därför skall vi inte överlåta denna strid enbart till några få. Hela Guds församling skall vara med. Kristi kors skall planteras i nya människors hjärtan, evangeliets segertåg skall dra fram över jorden. Kristus kommer snart tillbaka, och vi måste arbeta medan vi har tillfälle till det.

Sitt inte stilla när dina bröder drar ut i strid!

Ur boken "Källsprång" av Oddvar Nilsen

i Rumänien.

Kommunistofficeren som miss-handlade honom kom till honom och sade: "Jag ber er inte att förlåta mig. Jag vet att mitt brott ej kan förlåtas. Jag har torterat, inte bara dig, utan även många andra, min synd är för stor. Varken Gud eller du kan förlåta mig. Jag ber er bara att för en minut lyssna till min ursäkt och sedan skall jag i min förtvivlan gå iväg. Jag vet att ingen någonsin kan älska mig igen, varken Gud eller människor." Då sade pastorn: "Jag är ledsen att jag inte kan röra mina armar, för jag

skulle vilja omfamna dig. Jag älskar dig av hela mitt hjärta och i 20 år så har jag bett för dig varje dag."

Denna pastor hade en personlig upplevelse av Kristus och nu hade även denna kommunistofficer en personlig upplevelse av Kristus och han blev vår broder.

Jag vet inte vem du är eller vad du har begått för synder, men jag vet att du inte kan ha större synd än Guds nåd. Guds nåd och kärlek är större än den värsta människosynd. Du kan få uppleva Kristus idag och ett nytt liv börjar leva i dig.

HALLELUJA-ROP...

fortsättning från sidan 7

vor kan åstadkomma andliga resultat. Vi har så gott om tid som vi förstår genom strunt. När vi möts, talar vi om att nu kommer andeutgjutelse, och det ska bli en väldig väckelse. Vi ljuger för oss själva och för andra.

Kan du tänka dig att din granne inte blir frälst på grund av dina försumligheter? Din granne går förlo-rad, därför att det inte har funnits nöd för honom i ditt hjärta. Dina an-höriga blir inte frälsta, därför att ing-en gör dem kända i himmelen. Gud längtar inte efter att höra dig ropa halleluja, om du nu trodde det. Han längtar efter att få se dina tårar. Inte självmedlidandets eller självmedöm-kans tårar, men självavinnandets tårar.

Tillbedjan kommer som den natur-ligaste sak då de, du har börjat bedja för, visar tecken på att vakna. Den dag de blir frälsta, kommer du att få himmelsk glädje, och du får fröjda dig tillsammans med änglarna. Då behöver du inte hjälp av vare sig musik, rytm eller annat tryck för att komma loss.

Bed för vittnena

Självavinnandets glädje – vet du vad det är? Gå in i din kammare. Börja bedja: Herre Gud, om inte du tar hand om våra vittnen, så kommer de aldrig att kunna förmedla något åt oss som hjälper oss vidare. Be för vittnena, att de får levande ord ifrån Herren, det som församlingen behö-ver. Allt annat är av underordnad be-tydelse.

Vem ska bärga skörden? Ska fien-den skövla den, eller ska den bärgas in i de himmelska ladorna? Vi kan inte vinna hela världen, men vi kan vinna någon i trappuppgången, nå- gon på platsen där vi bor. Det är me-ningslöst att banka på tillslutna kop-parportar. Vi får bedja Herren om ledning till dem som behöver oss. De som är påverkade av den helige An-de.

Det finns många hjärtan som plast-behandlats av sin religion, sin olyd-nad och sina ursäkter. Det är det sto-ra faromomentet i vår tid. Hjärtat kan röra sig, vidga sig, men saknar nerver. Det ligger en hinna över det som hindrar budskapet att tränga in. Om människor gråter, är det vanligt-vis för att de drabbats av en sjuk-dom, av en förlust eller sorg.

Alltmera sällan ser man någon som gråter för människors frälsning: Her-re, nu har vi verkat ditt verk i år, men inte en människa har blivit frälst. Herre, jag har varit frälst i tio år. Åren har gått, och jag har inte bett

en bön för någons frälsning, och än-nu mindre vittnat om dig i den miljö du placerat mig i. Jag går till och från möten, oberörd. Ingenting förändras hos mig. Jag sjunger och lägger offer, men i stort sett är jag oberörd av den religion jag ägnar mig åt. Plasthjär-tats vittnesbörd. Jag analyserar och kritiserar predikanten när han fram-burit sitt budskap, men jag har aldrig tagit en timme på knä för att bedja för honom. Men jag talar om väckel-sen som ska komma. Plasthjärta, porslinsansikte!

Självavinnande nöd

Vi måste få den självavinnande nöden som gör våra böner inte bara ange-lägna, men tårfyllda. Vi får lära av de gråtande och bedjande profeter-na, och framför allt av Herren Jesus Kristus. När han nalkades Jerusalem, började han gråta. Inte besvikelsens, självömkans, upproriskhetens tårar. Det var inte en misslyckad predikant som förberedde sitt avsked. Han såg fadern, korset, folket och sig själv. Mellan Gud och folket placerade han sig och grät: *"O, att också du idag hade insett vad som tjänar till din frid! Men nu är det fördolt för dina ögon"*.

Vi upphör inte att gråta, lida och verka, fastän dörrarna är stängda. Vi vet att den trogne arbetaren får sin lön. Det var problematiskt i Sodom och Gomorra, men detta var inte skäl nog för Abraham att sluta bedja. Han trädde närmare Gud, och bad allt intensivare. Nöden är inget skäl för reträtt och kompromisser. Tvärt om, den blir en utmaning för Guds folk att träda närmare Herren. Detta är vägen för väckelsens folk även i denna tid.

Jesus manade: GÅ IN i din kam-mare! Det sista han sade, var GÅ UT i hela världen! Vi måste gå in för att få något att gå ut med. BÖRJA NU!

Låt detta budskap gå in över dig; ödesdigert och ödesmättat. Låt det sjunka ner och förvandla dig, tillåt elden brinna i dig! HERREN VILL DET!

**STÖD-
PRENUMERERA**

PÅ

MIDNATTSROPET

Pg 48 64 65 – 8

(Se sidan 31)

LÅNGA VÄG TILL...

fortsättning från sidan 18

na att knuffas med gevärskolvar och kommandorop, med handklovar och omänsklighet. Nu fick de träffa sys-konen som genom böner och offer burit dem fram till denna dag. Så här beskriver Carlos Roa sina upplevel-ser:

– Jag lärde känna ting som jag inte alls kände till. Naturen, miljön, bi-belundervisningen och syskongemenskapen. Det var en speciell upp-levelse att se hur man kan ha allting gemensamt, utan att räkna något som sin privata egendom. Allt är för alla i församlingen! Det var ju helt otänkbart medans man satt i fängel-set att man en dag skulle komma ut, få resa så långt på ett sådant sätt och se så mycket nytt.

Våra kära bröder är nu tillbaka i sitt hemland. Artemio tillbringar stor del av sin tid med att ta hand om si-na gamla och hjälplösa föräldrar, för-utom en liten pojke som är född i fängelset, vars mor och far båda sit-ter fängslade. Marcelino ställer i ord-ning sin fästmöns hus efter en brand, och Carlos har en jordbit som han hoppas kunna odla upp. Men fram-för allt så vill bröderna bevara ge-menskapen med Comunidad Mara-nata.

– När jag suttit inne i 7–8 år, be-rättar en av dem, var jag så fylld utav hat och förstörd i sinnet av detta orättvisa livsöde, att jag beredde mig på att fly, och att mörda alla de som var ansvariga för att jag satt i fängel-se. Mina bästa år rann bort, jag förlorade min familj. Jag var helt besatt av dessa planer på flykt och hämd. Men så kom vännerna från Comuni-dad Maranata, sända av Gud. De läs-te bibeln med oss och bad med oss. Alla mörka och destruktiva tankar försvann och jag lämnade planerna på flykt. Jag fick ett nytt sinne. Och sedan döptes jag till Kristus! Fräls-ningen och Guds ord befriade mig helt! Jag ser ibland några av de män-niskor jag då hatade så, men jag har nu frid. Gud har varit nådig mot mig.

Den tid våra bröder har möjlighet tillbringar de i Comunidad Maranata, de hjälper till med alla förekom-mande göromål. Deras sak kommer att behandlas i FN, eftersom interna-tionella organisationer engagerat sig för fallet. Det kanske inte finns så stort hopp om att den nationella rätt-sapparaten någonsin ska ge våra misshandlade bröder upprättelse och gottgörelse. Men det finns en högre domstol där de redan upplevt detta. Den Kristus gör fri – han är verkli-gen fri!

niskor som gått före och visat vägen. Men även om vi inte hade barn förut, var vi ju med i kampen hela tiden. Vi var aldrig utanför, även om vi inte hade några barn. Vi är ju syskon i en familj. Nu är det våra barn det gäller och det är i huvudsak Lena som har ansvaret för undervisningen, åtminstone första tiden.

Lena, som också varit med i församlingen i många år, berättar något om sin bakgrund:

– Jag kom till bibelskolan i Stockholm. Jag ville vara med under dessa veckor och sedan hade jag ett arbete inom sjukvården som väntade på mig. Det blev aldrig så att jag tog jobbet. Bibelskolan och undervisningen där ändrade på hela min inställning och min tillvaro. Jag blev kvar på Gamla Bro (missionscentret som församlingen då hade inne i city) och arbetade bl a i köket där.

– Sen gifte vi oss och när barnen kom blev det naturligt att undervisa dem. Fast jag aldrig skulle kunna tänka mig ett förvärvsarbete medan barnen är små, var det inte så självklart att jag skulle ta hand om undervisningen själv. Den uppgiften tyckte jag inte att jag klarade av. Men vi hjälps åt och jag har ju sett att det fungerar. Det har varit flera barn tidigare som tagit del av hemundervisning, där vi bor. För att göra detta möjligt har jag t ex lagat mat eller gjort andra saker, så att andra kunnat ägna sig åt undervisningen. Nu har jag i alla fall börjat undervisa Gabriella.

Robin faller in:

– Kommuniteten gör att kärnfamiljen bevaras i det här samhället. Utan storfamiljen skulle hemundervisningen aldrig fungera.

– Man kastar sig inte frivilligt in i storfamiljslivet. Jag menar att man föds ju in i gemenskapen, in i församlingen. Dess kallelse och uppgift är ju "ständigt var dag voro de endräktigt tillsammans", som vi kan läsa om i Apostlagärningarna 2. Då blir det något helt annat än möten och helgliv. Alla frågor kommer med där – försörjning, skola och arbete.

Livsmedelsbuss

– I sex år har jag kört en livsmedelsbuss och jag är tacksam för den tiden. Vi har byggt upp ett förtroende och fått många sociala kontakter genom det arbetet. Nu har vi inte längre bussen, men vi söker nya lösningar och arbetstillfällen. Det viktigaste för oss är att genom det vi gör nå människor, det är inte kunder eller klienter i första hand – det är fräls-

Bröllopsklockor

En gång jag var en kristen, i största allmänhet.

Jag vandrade i öknen, den var så torr och het.

Men maranataropet börja' ljuda i mitt bröst.

Då fick jag en ny glädje, det ger mig kraft och tröst.

Kör:

Bröllopsklockor ringer i himlen,

de ringer och de kallar brudeskaran hem.

Bröllopsklockor ringer i himlen,

de ringer för de själar som älskar Frälsaren.

Den dag jag mötte Jesus en dyrbar skatt jag fick.

Jag skildes ifrån världen med Frälsaren jag gick.

Nu skall jag blott fullborda mitt korta jordeliv.

Sen bär det av till himlen med jättelika kliv.

Text och melodi: RICKARD LÖWSTEDT

ningskandidater. Evangelisationen är det viktigaste och måste fungera; också i det som ger oss vårt uppehåll.

På frågan hur han ser på sin egen uppgift säger han lite försiktigt:

– Allt har sin förutsättning i vete-kornet, som måste dö för att bära frukt.

Det är en lång och smärtsam process. Ska man förverkliga en tjänst, kan det bara ske i församlingen. Vi är lemmar, varandra till tjänst.

– Ämbeten och tjänster mognar och växer i församlingen: Jesus sa att han ville tända eld... Svaret för oss är evangelisation. Vi är evangeliska budbärare, med allt vad det innebär.

Nu blir Robin allt ivrigare, han har ett intensivt sätt att i några ord förmedla vad han vill ha sagt. Så fortsätter han:

– Hur förmedlas liv? Inte genom seminarier eller skolor. Och lärjunge är man hela livet. Självförverkligandet måste brytas ner och det går genom förödmjukelse.

Evangelisationen i centrum

– Undervisningen och ordet har bevarat mig och evangelisationen står alltid i centrum för allt vi gör.

– Men det är lätt att komma in i

cirklar också i storfamiljen. Man känner sig säker och gömmer sig i arbetsuppgifter. Man måste bryta upp från sina egna cirklar, men kärleken är uppfinningsrik och hittar alltid vägar. Så får man lära sig att gå in i kammaren. Ibland kan man göra den erfarenheten också under hårt arbete. Det är viktigt att man stänger av influenserna utifrån.

– Ordet står fast också när samhället förändras. Sista tiden skall de kristna präglas av Laodiceatillståndet, som vi kan läsa om i Uppenbarelseboken. Vi har det profetiska ordet som visar oss vägen och gör att vi kan bevaras också i en tid som denna.

– Jag tänker på Noa som arbetade i så många år och som fick med sig endast åtta personer. Jag tror inte att det ska bli jätteskaror som nu kommer och blir frälsta. Men en och en ska räddas in i frälsningsarken inför den framtid som vi fortfarande har kvar.

– Vi måste bevaras lyhörda, så att vi kan höra signalerna och det kan vi göra genom tjänsterna i församlingen. Uppenbarelsens ljus finns i församlingen – sanningens stödjepelare och grundfäste.

SEKT-FROSSA...

fortsättning från sidan 5

de sina jordagods och vad de eljest ägde och delade med sig därav åt alla, efter som var och en behövde. Och ständigt, var dag, voro de endräktigt tillsammans i helgedomen; och hemma i husen bröto de bröd och åto med fröjd och i hjärtats enfald och lovade Gud." (Apg 2:44-46) "Och i hela skaran av dem som trodde var ett hjärta och en själ. Ingen enda kallade något av det han ägde för sitt, utan de hade allting gemensamt. Och med stor kraft framburo apostlarna vittnesbördet om Herren Jesu uppståndelse; och stor nåd var över dem alla. Bland dem fanns ingen som led nöd; ty alla som ägde något jordstykke eller något hus sålde detta och buro fram betalningen för det sålda och lade den för apostlarnas fötter, och man delade ut därav, så att var och en fick, efter som han behövde." (Apg 4:32-35)

Ekonomiskt beroende

I Gamla testamentets tid gav man tiende, men i den urkristna församlingen gav man allt.

"Famijemedlemmarna blev ekonomiskt beroende av gruppen (församlingen) och dess ledare" (apostlarna) sedan man "lagt ner allt vid apostlarnas fötter." Detta karaktäriserar Krister Holmström som ett farligt ekonomiskt beroende, men samtidigt kan han i avslutningen av sin artikel titta om statliga bidragspengar till Livets Ords verksamhet. I relation till staten tycks han inte ha några betänkligheter av att stå i ett ekonomiskt beroendeförhållande.

I den urkristna församlingen var "självförsörjningen ett ideal" och alla fick sin beskärda del vid den dagliga utdelningen. Församlingen fungerade som ett "miniatyrsamhälle".

Vad menade Paulus måne, när han skriver till korinterförsamlingen: "Gån icke i ok med dem som icke tro"? "Vad delaktighet har den som tror med den som icke tror?"

Att det gemensamma bärandet av ett ok, handlar om ett arbetslag, borde vi åtminstone vara överens om. Nog borde detta bibelord kunna väcka oss till viss analys och eftertanke.

Varför skulle kristna bröder och systrar inte kunna arbeta tillsammans i en kommunitet så att de blir "självförsörjande"? Det är ett mycket bra "ideal". Ett bibliskt sådant.

Paulus själv tillämpade detta i den resande storfamilj han var ledare för. Han säger: "Dessa mina händer har gjort tjänst för att skaffa nödortfött uppehälle åt mig och åt dem som har varit med mig." (Apg 20:34)

Att, som Krister Holmström skriver, Livets Ord saknar detta, är bara att beklaga.

För övrigt, hur tillämpas stora delar av det Nya testamentet undervisar om församlingen i en församlingssamfund som bara består av mötesgemenskap där man möts några timmar i veckan eller till helgen, våldressad och uppsminkade för att dunka varandra i ryggen och säga att man älskar varandra?

Modernt familjeideal

Krister Holmström ser ut att vara helt historielös när han upphöjer till ideal den familjesituation som industrisamhället utvecklat de senaste hundra åren. Där exempelvis mamma, pappa, barn, eller kanske en ensamstående mor med flera barn, bor i en trea, hopyttrade i en hyreskasern tillsammans med massor av människor i samma trappuppgång som man inte känner, eller som inte delar ens kristna tro. I motsats till vad Krister Holmström skriver, är det så att storfamiljen, det nära beroendet mellan människorna i små "miniatyrsamhällen", är det ursprungliga. Det är den moderna familjesituationen i vårt svenska samhälle som är en sentida skapelse tillkommen vid industrialismens genombrott.

Redan konung David uttrycker sin positiva inställning till storfamiljen. Han säger: "Se, huru gott och ljuvligt det är, att bröder bo endräktigt tillsammans..." (Ps 133:1)

Emil Taube skriver i sin "Utläggning av Psaltaren" utgiven år 1908: "Mycket betecknande låter David det sköna och ljuvliga i den broderliga kärleken bestå däri, att bröder också bo endräktigt tillsammans. Det är provosten i den sanna kärleken ty det tillfälliga besökandet, samtalandet och härbärgandet, varvid felen och svagheter å omse sidor ännu inte framträda eller fördöljas, visar intet, utan det är det långvariga sammanboendet, det dagliga umgänget, vid vilket efter längre eller kortare tid hela den verkliga människan sådan hon är med alla sina skrynkor och fläckar kommer i dagen, som först uppenbarar den kärlek, vilken aldrig upphör, vilken fördrager allting, tror allting, hoppas allting och tål allting."

Storfamiljen det ursprungliga

Den moderna staten har inga bibliska mål för det samhälle den bygger. Det slitage som kärnfamiljen utsätts för i det moderna samhället är ohyggligt. Och statens styrning är tendensiös när den ständigt begränsar föräldrarätten och ger sig själv ständigt mera makt över barnen på

föräldrarnas bekostnad. Parallellt öppnas dörrarna för homosexuellt partnerskap. Den av Gud förordnade överheten bestraffar det onda och uppmuntrar det goda.

Storfamiljen innebär definitivt inte ett övergivande av kärnfamiljen. Omoral är naturligtvis avskyvärt i vilket sammanhang det än förekommer. I storfamiljen får kärnfamiljen det stöd den behöver samtidigt som den utgör en stabil och viktig byggnadssten i detta "miniatyrsamhälle". I storfamiljen får de uppväxande barnen en alldeles förträfflig social träning. I storfamiljen blir man mindre beroende av experter och specialister från stat och samhälle. I storfamiljen får åldringarna en trygg ålderdom mitt i syskongemenskapen istället för att placeras på en institution bland okända människor. De slipper sluta sina liv i en miljö av rök, sprit, svordomar och förbannelser bland människor som hånar deras kristna tro. De blir, istället för vårdobjekt på en institution, en stor tillgång i gemenskapen med sina rika livserfarenheter och böner. Barnen behöver åldringarna och åldringarna behöver barnen.

Försök inte att idealisera eller sätta ett kristet förtecken på det människofientliga institutionssamhälle som har skapat klyftor mellan generationerna och delat upp dem på sina olika institutioner och ersatt den ursprungliga och naturliga storfamiljen.

Församlingen ska inte konservera ondskan och de guds- och människofientliga strukturerna i det profana samhället. Den skall bli ett "miniatyrsamhälle" med en urkristen struktur, livsstil och kraft. En stad på berget som lyser för alla människor.

Det som var från begynnelsen

Jag vill uppmuntra Krister Holmström och hans vänner att överge de traditioner, den sekulariserade västerländska och den glittrande amerikanska kristenheten gett honom. Överge också de ideal som ett antikristligt samhällssystem ser som riktmärke och mål för sitt babelsbygge när den svänger sig med uttryck som "demokratiska värderingar" och "det etablerade demokratiska samhället".

Vänd tillbaka till det som var från begynnelsen – när församlingen föddes! Risker är förstas överhängande att då bli betraktad som sektarist. Men det är värt priset.

"Låtom oss alltså gå ut till honom utanför lägret för att bära hans smälek. Ty vi hava här ingen varaktig stad, utan söka efter den tillkommande staden." (Hebr 13:13-14)

GUD ÄR TROFAST IDAG SOM IGÅR

NYTT KASSETTBAND!!

4 GENERATIONER IMSEN

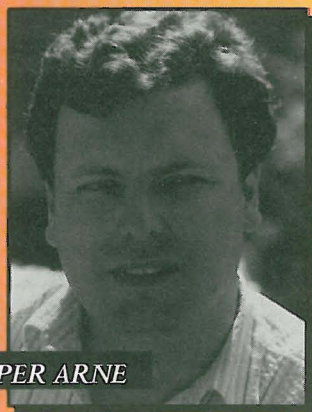
16
SÅNGER!

SIGNE

ARNE

PER ARNE

EVA-MARIE, RAKEL, REBECCA

SARA, PER-GEORG, SIMON

Sida A:

1. ÄR DU GLAD AV HJÄRTAT NÖJD? 2. LYCKLIGA BARN 3. SE DIG ALDRIG MER TILLBAKA 4. HAN HAR GJORT MIG GLAD 5. HAN ÄR TROFAST 6. VILKEN VÄN VI HA I JESUS 7. GUD ÄR MED 8. GUDS VITA ÄNGLAR

Sida B:

1. JESU LILLA LAMM 2. SNART BRISTER SKYN 3. JESUS FÖRLÖSTE MIN SJÄL 4. SKAL DET BLI LYST? 5. HAN ÄR MER ÄN EN VÄN 6. TILL HIMMELEN JAG GÅR 7. HAN HAR SONAT MIN SYND 8. BÖNNEBARN

Sänd mot postförskott ..... st KB 123 "Fyra generationer" à 90:– (porto tillkommer)

Namn: ..... Bostad: .....

Postnr; adr: .....

Orderadress:

PILGRIM Musik & Media, Welanderg. 26, 416 56 Göteborg, 031-84 24 34.

JOHANNES DÖPAREN...

fortsättning från sidan 9

Vem kunde uppskatta presentationen av ett offerlamm för världens synder, utom den som fått klart för sig att han var förlorad i synd och ondska, om inte Gud grep in med ett gudomligt försoningsverk? Israel väntade på sin Messias, som med politiska maktmedel skulle befria dem från ockupationsmaktens förtryck och i triumf upprätta nationen.

Men de som lyssnat till Johannes Döparens bättringsförkunnelse, förstod att det inte räckte med en politisk befriare. De hade en hunger och törst efter den rättfärdighet som de med sin mänskliga ansträngning inte kunde åstadkomma. Med denna insikt; i detta sinne, fick de syn på Guds offerlamm. "Se Guds lamm som borttager världens synd" Så lød evangeliet från Johannes Döparens mun. Och de som lyssnade, följde Jesus. De fick se var han bodde, de stannade hos honom och blev hans lärjungar.

Det räckte inte med bättringsförkunnelse och Johannesväckelse.

Om inte denna kamp för att sanera i medmänskliga relationer får leda till insikt om vårt behov av någon som försonar och upprättar, så är vi räddningslöst förlorade i världen.

Johannes Döparen, tröskelprofe-ten, satsade sitt liv på att väcka män-

niskors insikt om behovet av Guds lamm som borttager världens synd. Han satt i dödscellen och drabbades av vanda.

Han hade predikat mot orättfärdighet och ondska, han hade fått döpa stora skaror av människor som drabbats av förkunnelsen, och ville leva ett nytt, rättfärdigt liv. Han kunde verkligen vara nöjd med sin livsgärning, även om han nu satt fängslad i kampen mot orättfärdigheten efter att ha påtalat landsfurstens ogudaktiga och syndiga leverne. Men Johannes hade drabbats av en fruktansvärd vanda: "Är du den som skulle komma, eller skola vi förbida någon annan?" sände han bud och lät fråga. Hade han manne tagit fel? Kanske denne Jesus inte var Kristus? Kanske frälsningen trots allt inte kunde förväntas av denne nasaré?

Men Jesus sände svar tillbaka, på det enda sätt som kunde tillfredsställa en tvivlande profet: Med det profetiska ordet: "Gån tillbaka och omtalen för Johannes, vad I hören och sen: Blinda får sin syn, halta gå, spetälska bliva rena, döva höra, döda uppstå, och 'för fattiga förkunnas glädjens budskap'. Och salig är den för vilken jag icke bliver en stötesten."

Så fick Johannes frid och kunde möta sin bödel. Han visste att om inte de människor för vilka han predikat bättring, social utjämning, kamp mot korruption och övervåld och omoraliskt leverne fick möta Guds offerlamm som borttog världens synd, så var de förlorade.

Det denna bättringsförkunnelse åstadkom var i bästa fall insikt om den egna oförmågan att övervinna ondskan både inombords och i samhället. Men nu visste han att Guds frälsning var kommen till världen. Ondskans makt i världen manifesterades tydligt – både Johannes Döparen och Jesus Kristus dödades av samhällets representanter och auktoriteter. Det finns inte utrymme i världen för Guds profeter. Men den som ger kärleken till sanningen rum i sitt liv, får se och uppleva Guds frälsning.

"Ty dödens udd är synden, och syndens makt kommer av lagen. Men Gud vare tack, som giver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus." Ingen död är så förödande, att den kan besegra den som lärt känna Guds lamm, som borttager världens synd.

Detta frälsningsbudskap kan vi också idag predika: Jesus Kristus, Guds lamm, har försonat oss med Gud. Och vi väntar honom tillbaka. Snart kommer han i härlighet; nya himlar och en ny jord där rättfärdighet bor, förbida vi efter hans löfte.

MARANATA – kom Herre Jesus! Vi måste bli slutfrälsta från detta vrånga och perversa släkte – Herre Jesus Kristus, kom snart!

"Alltså, mina älskade bröder, varen fasta, orubbliga, alltid överflödande i Herrens verk, eftersom I veten, att edert arbete icke är fåfängt i Herren."

STÖD EJ...

fortsättning från sidan 23

ser ut att vara ett lätt sätt att föra biblar in i Sovjetunionen. Men är "lätt" alltid "bäst"? Finns det ett alternativ?

Russian Gospel Ministres (Georgij Vins' verksamhet) tror att det bästa sättet att hjälpa det evangeliska arbetet i SSSR är att arbeta med och genom de oregistrerade Evangeliska Baptisterna (de "separerade församlingarna") som ståndaktigt höll sig till bibeln under de tider då en intensiv förföljelse var rådande, och som gör så fortfarande. Vår mission bygger på grundläggande principer. Våra paket med litteratur, vare sig det är ryska, ukrainska, meldaviska, georgiska eller andra språk, går direkt till individer som vill använda dem själva eller för evangelisation. De oregistrerade församlingarnas fritt skänkta biblar ska fritt ges vidare åt syndare som håller på att gå förlorade, och inte göras till en marknad för profit. För tillfället, emellertid, är den oväntade frågan som uppstått ur

GLASNOST den: vilken effekt kommer de uppvärmda relationerna med registrerade kyrkoledare att få på västliga kristna? Kommer deras ande av kompromissande och ekumeniskt samarbete att infiltrera de fundamentalistiska kretsarna? Ännu en fråga som inte kan besvaras, men det finns orsak att vara uppmärksam. I årtal har KGB sökt en väg att infiltrera och utöva inflytande på amerikanska kristna sammanhang med män som är villiga att säga det som regeringen önskade. En KGB-medarbetare erkände en gång för en kristen fånge att ett av deras mål var att utveckla nära band mellan kyrkor församlingar över hela världen och skapa en ekumenisk kyrka. Kan det vara så, att genom att använda sig av glasnost – rocken håller de på att finna en väg?

Hur som helst, de troende som vill nå SSSR med det frälsande evangeliet om Jesus Kristus bör inte låta sin nitälskan dämpas, för behovet är verkligen stort. Men, jag föreslår att du gör en efterforskning vem som kommer att ta emot den litteratur du

sänder, hur den kommer att distribueras och med vilka du samarbetar i detta projekt.

Det hemtrevliga

MISSIONSHOTELLET

HOTELL
PILGRIMSHEN

35 nya rum i trivsamt miljö!
Priser fr 425:—
(inkl. moms) Frukost ingår

• **Egen parkering** •
Bällstav 100, Bromma
(vid infarten till Solvalla)
Tel: 08-733 97 83

Nu är vi igång!

Bällsta Taxi

☎ 08-28 25 22

Nytt om Midnattsropet

■ Midnattsropets redaktion gläder sig åt det gensvar tidningen får. Under det gångna året har ett stort antal nya prenumeranter tillkommit. Inspirerande brev och telefonsamtal från tacksamma läsare, har varit en stor uppmuntran. I samband med evangelisationsresor under våren och sommaren har många berättat om vilken betydelse tidningen haft och har för dem. Och allt detta sammantaget gör att vi förstår att vi måste satsa ännu mer på Midnattsropet.

■ Under nästa år planerar vi att i en mycket större omfattning få ut Midnattsropet till offentliga institutioner, läkarmottagningar, bibliotek, skolor, fängelser etc. En satsning som visserligen kommer att höja kostnaden för Midnattsropets utgivning och distribution, men som är mycket angelägen.

■ I samband med detta ämnar Midnattsropet från nästa år ersätta prenumerationsavgiften med en möjlighet att stödprenumerera för de vänner som upplever Midnattsropets budskap angeläget. Det innebär att den obligatoriska prenumerationsavgiften försvinner och vi istället ger möjligheten för den som vill vara med att stödprenumerera för 250:– (eller mer) per år. Detta skulle också avsevärt förenkla det administrativa arbetet.

■ Under några år har ett alldeles för stort antal utgivningar av tidningen fått bli dubbelnummer, det tycker vi på redaktionen inte är någon lycklig lösning. Vi har beslutat att från och med nästa år utge 6 nummer om året vilket inkluderar ett utvidgat sommar och julnummer. Med andra ord ingen större förändring beträffande antalet utgivna tidningar per år. En ytterligare satsning planeras under nästa år på små skrifter i aktuella ämnen samt traktater och traktat-tidningar för massspridning.

■ Vi på redaktionen är oerhört tacksamma för läsarnas bidrag av artiklar, vittnesbörd, råd, upplysningar, tidningsurklipp och annat som kan komma redaktionen till nytta. Framförallt är tidningen och redaktionen beroende av läsarnas förböner i den intensiva kamp det innebär att förmedla väckelsebudskapet i en ljum och försoffad tid. Tidningen vill förmedla de profetiska signaler som väcker inför Jesu tillkomme. Midnattsropet ljuder: "Gån ut och möten honom!"

■ Konklusion: Nästa år – ingen fast prenumerationsavgift, men möjlighet för tidningens läsare att stödprenumerera för 250:– per år (eller mera).

Midnattsropets postgironummer är 48 64 65 – 8

Löftets fullbordan!

Se, din konung kommer! Han kommer fattig, ridande på en åsna." Det var profeten Sakarjas utsago om den kommande Messias. I sekler hade Israels profeter siat om honom, och så kom till slut den dagen, då ordet blev kött och tog sin boning ibland oss. Jesus var kommen i världen.

Men då händer det tragiska: Han kom till sitt eget, men hans egna tog icke emot honom. I världen var han, och genom honom hade världen blivit till, men världen ville icke veta av honom.

Varför?

Man kände inte igen honom. Endast Andens sinne och trons blick såg den konungsliga purpurn genom den ringa yttre dräkten. Men den stora massan kunde aldrig tänka sig löftets fullbordan på det sättet.

Man väntade en furste på en vit eldig springare, en konung, som framförallt skulle bryta sönder det romerska oket och ge den judiska nationen en plats i solen. Men en timmerman på en åsna...

Aldrig!

Det berättas om en av våra egna konungar – att han ibland tog sig för att resa omkring bland folket på landsbygden,

förklädd till en vanlig enkel bonde. Först när han lämnat trakten, började det viskas: Det var konungen, som var här, och man greps av förklarlig bestörtning. Och vi, som var så frispråkiga

Det var likadant med Jesus. Han gick omkring här nere i enkel vardagsdräkt, en människa bland människor, men han var ändå en konung. Ibland lyste purpurn igenom:

Lazarus, kom ut!

Jag vill, bliu ren!

Tig, var stilla!

Men du ser honom också trött av vandringen, så mänskligt svag i sitt beroende av sin Fader i himmelen.

Käre läsare! Har du känt igen honom? Eller går du likgiltigt förbi honom med en axelryckning? Sök att bli stilla inför honom i dag. Böj knä inför hans gestalt, och även din blick skall skymta purpurn genom vardagsdräkten. Gör honom sedan till din konung.

Då skall orden i Ordspråksboken även bli din erfarenhet: "Där konungen låter sitt ansikte lysa, där är liv, och hans välbefinnande är som ett moln med vårregn."

Text: Maria Eriksson

Det är vi som gör MIDNATTSROPET

CHEFRED och
ANSVARIG UTGIVARE:

FINN ARNE IMSEN

REDAKTION och LAYOUT:

PER ARNE IMSEN

ULLA NASHOLM

STINA FRIDOLFSSON

IRENE DAHLBERG

SÄTTNING och MONTERING:

MAY GRETHE NORBERG

ANNA KATRIN
GUSTAFSSON

TRYCKNING:

MIKAEL ELIASSON

DISTRIBUTION:

ANITA ERIKSEN

Box 20134, 161 02 Bromma, tel: 08-733 97 83, 28 75 15

Utkommer med 6 nummer om året fr o m 1991.

Midnattsropets postgironummer: 48 64 65-8.

Prenumeration är gratis fr o m 1991. Möjlighet finns att stödprenumerera för 250:-/år (eller mera).

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall

träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag, vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Tryck: TeKå Offset, Bromma 1990.